

Intro

Do you want to be my new peach?

ผมมองเงินในบัญชีที่เพิ่มสูงขึ้นด้วยความพึงพอใจ ความใจกล้าในการปรับเรตราาคอสมิทซ์ในครั้งนีถือว่าได้ผลตอบแทนที่ดีทีเดียว เมื่อคุณภาพของงานสูงขึ้น ผลตอบแทนจากการวาดงานก็ย่อมที่จะต้องสูงขึ้นเป็นธรรมดา ที่สำคัญคือผมจะต้องรักษามาตรฐานของงานไว้ พอเก็บเงินได้ตามที่ตั้งใจเมื่อไหร่ อีกหน่อยผมก็คงจะได้ย้ายออกไปจากที่นี่ ไปจากประเทศนี้ ที่ก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใครเหมือนกัน

“อุ๋นเลยใหม่คะ”

“อุ๋นเลยครับ”

มือเย็นวันนี้เป็นอาหารอุ๋นเวฟจากร้านสะดวกซื้ออีกตามเคย ไม่ได้ตั้งใจจะประหยัดหรอก แค่เหนื่อยเกินกว่าที่จะออกไปหาอะไรกินไกล ๆ ก็เท่านั้น ผมบ่นงานได้รุ่งเกือบจะทั้งคืนเลยนะ ไหนจะต้องรอแก้ไขตรงกับความต้องการของคุณนักเขียนให้มากที่สุดอีก รู้ตัวอีกทีก็บ่ายกว่าเข้าไปแล้ว ชินซ์บรตออกไปหาอะไรดี ๆ กินที่ใจกลางเมืองตอนนี้ละก็ อาจหลับคาพวงมาลัยเลยก็ได้ ผมยังไม่อยากมีสภาพเหมือนพระเอกในหนังเรื่อง *ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ* ที่

นอนหลับหลับในร้านสุกี้หลังส่งงาน โคตรไม่มีชีวิตเลย ไม่เอาด้วยหรอกนะ
 หลังจากจัดการกับอาหารอุณเวฟที่แทบไม่รู้รสชาติ ผมงก็ใช้เวลา
 ในการร่อย่อยก่อนอาบน้ำไปกับการตอบรับงานใหม่จากลูกค้าประจำ
 ซึ่งส่วนใหญ่ก็มาจากสำนักพิมพ์ที่เคยวาดให้กันนั่นละ ช่วงนี้เขาเตรียม
 ทำหนังสือสำหรับงานหนังสือกันแล้ว นักวาดอย่างผมเองก็ต้องเตรียม
 เข้าสู่ศึกสงครามเช่นกัน

คอยดูเหอะ ครั้งนี้จะต้องมึงงานปกจากฝีมือผมเพียบ

แต่จะว่าไป เดียวนี้งานวาดปกนิยายวายเยอะจังแะ เข้าใจ
 อยู่หรือกว่าเป็นแฉวงงานเขียนที่กำลังมา แต่ดูแต่ละบรีฟที่ผมได้รับดิ
 งานหุ่นงานกล่อมมาเต็ม รูปแต่ละรูปที่นักเขียนแปะมาเป็นแนวทาง
 ก็ทำเอาน้ำลายผมเหนียวจนรู้สึกผิดคอ ช่างสรรหากันจริง ๆ นะสาว ๆ

แม่งดูไปดูมาซึกก็มีอารมณ์วะ

จัดการตัวเองก่อนอาบน้ำดีไหมวะ จะได้โล่ง ๆ

ไม่มีคำตอบอะไรให้แก่ตัวเอง ผมเปลี่ยนจากทำนึ่งเป็นนอน
 เหยียดยาวบนโซฟาตัวใหม่ที่เพิ่งจะซื้อมาได้ไม่ถึงสัปดาห์ ตัวนี้ดีนะ
 นอนได้ไม่ปวดหลัง รองรับสรีระร่างกายได้เป็นอย่างดี

ผมวางโทรศัพท์ที่มีถือไว้บนคอฟฟี่เทเบิลข้าง ๆ ตัว ไม่จำเป็นต้องใช้เพื่อเปิดดูอะไรทั้งนั้น ผมมีสิ่งที่ต้องการอยู่ในหัวหมดแล้ว แด่
 ‘เขา’ คนเดียวเท่านั้น ผมงก็ไม่ต้องการหาสิ่งเร้าอื่นให้วุ่นวาย

[ทำไมวันนี้น่ารักจังครับพีช]

เขามักเปิดคลิปของตัวเองด้วยประโยคนี้ กล่าวชมใครอีกคน
 ที่นอนโหวโบหน้าอยู่บนเตียงสีขาวสะอาดตา คนที่เขาชอบเรียกว่า
 ‘พีช’ ซึ่งความจริงแล้วนั้นไม่ใช่ชื่อของคนที่ถูกเรียกหรอก เป็นเพียง
 ‘ฉายา’ ที่เจ้าของแอกเคานต์เอาไว้เรียกคนที่เขาถ่ายคลิปด้วยเท่านั้น

ผมกำลังพูดถึง **Peach Lover** ครับ หนึ่งในแอกเคานต์ยอดนิยม
 ของเว็บโป๊เกย์ชื่อดังที่มีผู้ติดตามและยอมลงทุนจ่ายรายเดือนเพื่อดู
 คลิปของเขากว่านับแสนคน โดยเขามักเรียกคู่ชายของเขาว่า ‘พีช’

เหมือนต้องการเน้นย้ำเจตจำนงตามชื่อแอกเคานต์ว่าเขานั้นรักการกิน
ลูกพีชที่เป็นคนมากแค่ไหน

[ขอบไหมครับพีช]

“ขอบครับ ชอบมากเลย”

เป็นอีกครั้งที่ผมเผลอตอบรับอย่างลืมหืม เพราะผมกำลัง
จินตนาการว่าตัวเองเป็นลูกพีชของเขา และเขากำลังลงมือจัดการกับ
ลูกพีชอย่างผมด้วยความพึงพอใจ

แม้ผมจะไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยก็เถอะ เพราะเขาไม่เคยเปิดเผย
หน้าตาให้ใครได้เห็น แต่สีหน้าท่าทางของฝ่ายรับที่ไม่ปิดบังตัวตนและ
อารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง ก็ทำให้ผมพอจะจินตนาการได้ว่าการ
ได้มีอะไรกับ Peach Lover คงจะเต็มตื่นไปด้วยความรู้สึกดี

ผมชอบเวลาที่เขาลงมือปฏิบัติกับอีกฝ่าย

เขาเก่งมาก ท่วงท่าเต็มไปด้วยความหื่นกระหาย ในขณะที่
เดียวกันก็ยังคงความทะนุถนอมอ่อนโยนต่ออีกฝ่ายไม่จี๊ดจาง

ผมเสพติดเขา เสพติดมาตลอด

อยากให้เขาถามผมเหมือนกับที่ถามลูกพีชของตัวเอง

‘รู้สึกดีไหม’

“ระ...รู้สึกดีครับ”

‘อยากให้ทำแรงกว่านี้ไหม หรือผมทำแรงไป’

“ระ...แรงอีกครับ!”

‘ผมกอดคุณนะ’

“ครับ”

‘ผมจะกอดคุณให้แน่น ๆ เลย’

ไม่ไหวแล้ว... ผมไม่ไหวแล้ว...

มันกำลังจะ...

ติ๊ง!

เซี่ย ไครวะ

โคตรชัดอารมณ์!

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเสียงแจ๊สเตือนจากโทรศัพท์มือถือถึงได้สามารถทำลายอารมณ์ที่ใกล้จะถึงจุดสุดยอดของผมได้ ทั้งที่ปกติผมเคยหน้ามืดตามัวกว่านี้ ต่อให้มีคนมากดกริ่งเคาะประตู ถ้ายังไม่เสร็จก็อย่าหวังว่าจะลุกไปเปิดให้

แต่ครั้งนี้ผมกลับหยุดไปเลย หยุดชะงักมือซ้ายที่ยังคงกำทอนล่างไว้แน่น แล้วเปลี่ยนเป็นปล่อยออกเพื่อไปหยิบเอาโทรศัพท์มือถือมาดูแทน

Peach Lover updated his new video!

“ไม่มีทาง!”

ผมถึงกับร้องลั่น สะดุ้งตัวลุกขึ้นนั่งอย่างคนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้เห็น เป็นไปไม่ได้...เขากลับมาหรือ?! กลับมาหลังจากที่ลบคลิปทั้งหมดออกจากเว็บแล้วหายไปตลอดหนึ่งปีเนี่ยนะ?

แต่ถึงจะรู้สึกเหลือเชื่อยังไง สัญชาตญาณที่เต็มไปด้วยความโหยหาของผมก็กดเปิดแถบแจ๊สเตือนเพื่อลิงค์ไปยังแอฟพลีเคชั่นของทางเว็บไซต์ที่ผมเคยจ่ายให้เขาทุกเดือน ๆ เพื่อที่จะได้ดูเขามีอะไรกับลูกพีชของตัวเอง

แต่ว่าครั้งนี้ผมไม่ต้องเสียเงินเพื่อเปิดดูครับ เจ้าของแอกแคนต์เปิดให้ผู้ชมได้เข้าชมฟรี ซึ่งทัมบ์เนลของคลิปเป็นรูปของใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนเตียงนอนสีขาวล้วนโดยไม่มีหน้าตาปรากฏให้เห็นแต่อย่างใด

[สวัสดิ์ครับ ไม่ได้เจอกันนาน ลืมผมกันแล้วหรือยังครับเนี่ย]

ทันทีที่กดเพื่อเปิดดูคลิป คำทักทายด้วยเสียงนุ่มนวลติดใจจะซีเล็นนิด ๆ (พร้อมซับภาษาอังกฤษด้านล่าง) ที่ผมจำได้ไม่เคยลืมก็ดังขึ้น เขา คือ Peach Lover ของผม ไม่ผิดแน่!

คุณหายไปไหนมา รู้ไหมว่าผมคิดถึงคุณมากแค่ไหนนะ!

[ก่อนอื่นเลย ผมอยากจะขอพูดถึงสาเหตุที่ผมหายไปก่อน

ว่าเป็นผลมาจากการที่...ผมเลิกกับพีชแล้วครับ...]

เลิกเหอ เลิกได้ไงกัน?!

[พอไม่มีคนที่จะมาถ่ายคลิบด้วย เลยตัดสินใจที่จะเลิกไปในครั้ง
ก่อน]

แม้ Peach Lover จะไม่ได้บอกถึงสาเหตุที่ต้องเลิก แต่ฟังจาก
น้ำเสียงดูก็รู้แล้วว่าน่าจะเป็นการเลิกราที่จบกันไม่สวยเท่าไหร่นัก...

[แต่ผมกำลังจะกลับมาอีกครั้งแล้วนะครับ]

จะ...จริงเหอ?!

[แล้ววันนี้ก็ไม่ได้กลับมาแบบธรรมดา ๆ ด้วย]

ยังไงอะ?!

[เพราะว่าในวันนี้ ผมอยากจะทำอนูญาตทุก ๆ คน ในการใช้
คลิบนี้เพื่อเป็นพื้นที่ในการเปิดรับสมัครลูกพีชผลใหม่ที่จะมาร่วมงาน
กับผม]

เดี๋ยวนะ...

[หากใครสนใจที่อยากจะมาเป็นลูกพีชผลใหม่ให้ผมได้ทานสด ๆ
ละก็ อ่านรายละเอียดทั้งหมดได้ที่ดิสคริปชั่นใต้คลิบนะครับ]

นะ...นี่ผมกำลังหุฟาดไข่ใหม่?!

[ผมรออยู่น้ำ]

เมื่อกี้เขาพูดว่า ‘เปิดรับสมัครลูกพีชผลใหม่’ งั้นเหอ?!

[ไว้เจอกันครับ]

งั้นก็แสดงว่า...คนที่ถูกรับเลือกจะได้เห็นหน้าของ Peach
Lover ตัวเป็น ๆ แล้วก็จะได้...มีอะไรกับเขาอย่างงั้นไข่ใหม่?!

ความไม่ค่อยจะแน่ใจในสิ่งที่ตนเองได้ยื่นทำให้ผมรีบเปิดอ่าน
รายละเอียดต่าง ๆ ที่อยู่ในดิสคริปชั่นใต้คลิบ ซึ่งผลที่ได้ก็คือมันช่วย
ตอกย้ำให้ผมมั่นใจว่าผมไม่ได้ฟังผิดไปเอง

เอาละ ไม่ต้องนั่งตองนอนมันแล้วครับ

มานั่งกรอกใบสมัครส่งให้เขาเดี๋ยวนี้อย!

Tasted for the very first time.

จำได้ว่า หากเกิดเรื่องอะไรก็ตามขึ้นกับผม...

จงอย่าโทษใคร เพราะมันคือการตัดสินใจของตัวเอง

ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น ‘เด็กสาว’ ที่ถูกส่งตัวมารับใช้ ‘เสี่ย’ กระจ่างหน้า...ทุกอย่างดูจะวุ่นวายไปหมด ภายหลังจากที่ผมได้ทำการแจ้งชื่อเล่นและเลขห้องที่ต้องการจะขึ้นไป

“เอ๋อ...ผมชื่อ ‘ไป’ ครับ ต้องการขึ้นไปห้อง...1403 ครับ”

พนักงานต้อนรับของทางคอนโดดูจะตกใจมากเมื่อได้ยินหมายเลขห้อง เธอรีบใช้โทรศัพท์ที่ใกล้ตัวกดโทร. หาใครอีกคน เพียงไม่นานนัก ชายสวมสูทที่ดูภูมิฐานกว่าคนอื่นๆ ก็เดินตรงเข้ามา

“คุณไปใช่ไหมครับ”

“ใช่...ใช่ครับ”

“ตามผมมาเลยครับ”

ผมเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย แม้จะเต็มไปด้วยความรู้สึกโคตรประหม่าและเกิดคำถามมากมายที่ก่อตัวขึ้นภายในใจ แต่ก็เลือกที่จะเงียบปากไว้ เพราะรู้ว่าขึ้นตามอะไรออกไป ก็ไม่ได้ทุกอย่างตามที่ใจต้องการ

‘จงเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ’

ข้อความในอีเมลฉบับพิเศษที่เพิ่งจะได้รับเมื่อหลายวันก่อน บอกชัดเจนว่าผมจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎของคุณ Peach Lover อย่างเคร่งครัด หากไม่เช่นนั้น เราทั้งคู่ก็คงไม่สามารถที่จะมา ‘ร่วมงาน’ กันได้

ใช่แล้วครับ หลังจากที่ส่งจดหมายสมัครพร้อมรูปถ่ายไปตามรายละเอียดที่ Peach Lover ได้แจ้งไว้ในดิสดริบชั้นใต้คลิปวิดีโอ เพียงแค่สองวันเท่านั้นผมก็ได้รับอีเมลตอบกลับจากเขา โดยระบุชัดเจนว่าผมคือ ‘ตัวเลือกแรก’ ที่เขาต้องการ

ความลุ่มหลงในตัวเขาทำเอาผมแทบคลั่ง! เพียงเขาแจ้งความจำนงว่า ‘ต้องการตัวผม’ ผมก็แทบจะกินไม่ได้นอนไม่หลับมาตลอดหลายวัน เพียงเพื่อนั่งนับรอให้ถึงวันที่ Peach Lover ได้นัดหมายเอาไว้

ให้ตายสิวะ คิด ๆ แล้วยังอดขำไม่หาย เพราะคนอย่างผมน่าจะแทบจะไม่เคยมีอารมณ์แบบนี้เลย ใช้อารมณ์ที่ยืนเลือกเสื้อสำหรับ ‘วันนัดดูตัว’ อยู่ที่หน้ากระจกเป็นชั่วโมง ๆ แบบนั้นนะ

นี่คงเหมือนเวลาที่คนเขาเป็นกันตอนมีเดดเรกิสนะ?

แต่นี้มันไม่ใช่เดดเิงครับ บางที...อาจจะไม่มีการพูดคุยอะไรกันเลยทีเดียว อาจแค่...เดินเข้ามาหา สั่งให้แก้ผ้าออก แล้วก็ห่มตัวให้ดูไปรอบ ๆ ก่อนที่จะเริ่มตัดสินใจว่าผมนั้นควรจะอยู่หรือควรจะไป

ผมอยากอยู่นะ...

อยากให้เขาเลือกผม หวังว่าความพยายามในการดูแลตัวเองอย่างดีเยี่ยมหลายต่อหลายวันที่ผ่านมานี้จะส่งผลให้ผมดูดีกว่าในรูปที่ส่งไป

ดิง!

เสียงลิปต์ตัวพิเศษที่มีให้เฉพาะเพียงแค่ชั้น ‘13’ ส่งเสียงร้องเตือนตอนที่ห้องโดยสารเดินทางมาถึงจุดหมาย

ความช่างสังเกตทำให้ผมเริ่มคาดเดาได้ว่าห้อง 1403 อาจจะไม่ได้อยู่จริง แต่เป็นเพียง ‘รหัสลับ’ ที่เหล่าพนักงานของคอนโดทรูแห่งนี้ต่างรับรู้ร่วมกัน ว่าถ้าหากได้ยื่นเมื่อไหร่ จะต้องพบบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องรหัสนั้นขึ้นมายังห้องใด

“เชิญครับคุณโป”

พนักงานที่นำทางผมมาจนถึงบนชั้นนี้ช่วยเปิดประตูห้องให้ในขณะที่ผมยังคงยืนอึ้ง...เมื่อชั้น 13 ที่ควรจะมีห้องต่าง ๆ มากมาย กลับกลายเป็นโถงทางเดินระยะสั้นที่นำไปสู่ประตูบานใหญ่เพียงบานเดียว ‘13’

หมายเลขห้องเหนือประตูที่ถูกเปิดออกบอกชัดเจนว่าสิ่งที่ผมคาดเดาไว้เรื่องรหัส 1403 นั้นเป็นเรื่องจริง

โดยเมื่อเรียกสติของตัวเองกลับคืนมาเพื่อก้าวเดินเข้าไปในห้อง ผมถึงได้เห็นว่าชั้นทั้งชั้นถูกเนรมิตให้กลายเป็น ‘เพนต์เฮาส์’ หรือหรราราคาแพง

ไม่ต้องเสียเวลาถามถึงราคาก็รู้ว่าคนอย่างผมน่าจะไม่มีปัญญาที่จะซื้อมันได้ ถ้าเป็น ‘พ่อผม’ ละไม่แน่ เพียงแต่ตาแก่นนั้นอาจจะต้องซื้อหลายห้องหน่อย เพื่อให้รองรับกับจำนวนเมียและลูกที่อยู่ในความดูแล

“เชิญทางนี้ครับ”

คำกล่าวเชิญให้เดินตามจากชายสวมสูทช่วยทำให้ผมหยุดคิดเรื่องพ่อได้ ความที่ยังไม่รู้ถึงจุดหมาย เลยรู้สึกเหมือนกับว่าหรือผมจะต้องเดินตามเขาไปตลอดทั้งวันกัน

“เชิญนั่งรอในห้องนี้ก่อนนะครับคุณโป”

“เอ่อ...ให้ผมนั่งรอตรงไหนครับ”

แต่พอบทจะถึงที่หมายก็ถึงเอาเสียตื้อ ๆ ผมงงไปเลยตอนที่อีกฝ่ายบอกให้นั่ง เพราะในห้องนี้มีเพียงแค่เตียงหลังใหญ่หลังหนึ่ง ไม่เห็นจะมีเก้าอี้ให้นั่งเลยสักตัว

“บนเตียงครับ”

“บะ...บนเตียง?!”

“ครับ บนเตียง”

อีกฝ่ายดูไม่รู้สึกรู้สาสักนิด ทั้ง ๆ ที่ผมดูตกใจมากที่ได้ยินว่าให้นั่งรอที่ไหน แต่เขากลับทำเพียงแค้โค้งคำนับให้นิด ๆ ก่อนตั้งท่าจะเดินออกจากห้องห้องนี้ไป

“เดี๋ยวก่อนครับ”

“ครับ?”

“คือ...ผมขอถามอะไรหน่อยจะได้ไหมครับ”

อย่างน้อยก็เพื่อความอุ่นใจสักนิดก็ยังดี

“ได้ครับ แต่ผมไม่รับประกันว่าจะสามารถตอบได้”

แน่ละ ยิ่งถ้าเป็นเรื่องเจ้านายของเขา คงยากที่จะได้คำตอบอะไรกลับมา

“คือ...เจ้านายของคุณ...ใจดีหรือเปล่าครับ”

แม้จะฟังดูเป็นคำถามโง่ ๆ แต่ผมก็ยังคงตั้งต้นที่จะถาม อดไม่ได้ อยู่แล้วที่จะอยากรู้ อย่างน้อยก็เพื่อ...ให้ได้ว่าจะต้องเจอกับอะไร...

“ไว้คุณไปตัดสินใจเองดีกว่าครับ”

ตอบไม่ได้สินะ

เอาเถอะ ผมคิดไว้อยู่แล้ว เลยปล่อยให้ชายสวมสูทคนนั้นเดินจากไปโดยไม่รังไว้อีก

ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ผมเดินไปนั่งรออยู่ที่ปลายเตียงตามที่คนมาส่งได้บอกไว้ ก่อนจะหันมองนั้นมองนี้ไปเรื่อย เพราะก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรในระหว่างที่รอให้ ‘ใครอีกคน’ มา

“สวีสวี”

แล้วเพียงไม่นานหลังจากนั้น *ใจผมก็พลันกระตุก* เมื่อเสียงทักทายของผู้ชายที่แสนจะคุ้นเคยดังขึ้นที่หน้าประตูห้อง จะ...จนคนที่กำลังนั่งอยู่บนเตียงอย่างผมถึงกับสะดุ้งตัวลุกขึ้นยืน!

“ละ...สวัสดีครับ”

คำทักทายตอบกลับที่ฟังชัดว่าประหม่าจากผม เหมือนจะช่วยให้เสียงหัวเราะจากผู้มาใหม่ที่กำลังกอดอกยืนฟังขอบประตูอยู่

ทว่า...ผมกลับไม่เห็นสีหน้าเต็ม ๆ ของเขา เพราะว่าในตอนนั้น... เสียงหัวเราะที่ฟังดู ‘ชอบใจ’ นั้น กำลังดังมาจากใบหน้าของชายที่สวม **หน้ากากสีดำแบบเรียบ**ปิดบังเอาไว้ที่ช่วงตา

ใบหน้าที่ผมเห็นเพียงแค่ครั้งเดียวไม่สามารถทำให้ผมคาดเดาถึงตัวตนของเขาได้ ไม่นึกเหมือนกันว่าคุณ Peach Lover จะเล่นแบบนี้ แต่ก็อย่างว่า...นี่มันแค่การดูตัวเท่านั้น ผมอาจไม่ผ่านก็ได้ เพราะฉะนั้น อาจจะยังเร็วไปที่ผมจะได้รู้ว่าเขาคือใครและมีหน้าที่ที่แท้จริงเป็นแบบไหน

“กำลังคิดอะไรอยู่”

“ผมกำลังคิดว่า...คุณนี่โคตรหุนดีเลย”

ผมตอบไปตามความจริง เพราะสายตายังคงไม่หยุดสำรวจจรูปร่างของเขา ทั้งท่อนบนที่ปกปิดด้วยเสื้อเชิ้ตเนื้อละเอียดสีขาว และท่อนล่าง...ที่ ‘แนบแน่น’ ด้วยกางเกงขายาวสีครีมสะอาดตา

คนได้ฟังคำตอบตรง ๆ ถึงกับหลุดหัวเราะ ปากพิมพ์ไม่ดังไม่เบา นึกว่า “ชอบวะ” แล้วสาวเท้ายาว ๆ เดินตรงเข้ามา

“คะ...คุณ!”

ผมถึงกับหลุดปากร้องออกมาตอนที่ถูกพุ่งเข้าหาในระยะประชิด!

ถอยหลังล้มลงนั่งบนเตียงอีกครั้งด้วยอาการตกใจ จนทำให้ต้องอยู่ในตำแหน่งที่เหมือนกับตกเป็น ‘เบี้ยล่าง’ ให้ชายตรงหน้าไปโดยปริยาย ยิ่งพอได้อยู่ในระยะใกล้ ๆ แล้วเห็นว่าขนาดตัวของ Peach Lover ใหญ่ยักษ์มากแค่ไหน ผมยิ่งรู้สึกเหมือนเป็นสัตว์ตัวน้อย ๆ ที่กำลังหดตัวให้เล็กลงด้วยความหวาดกลัว...

“ชื่อไปใช้ใหม่”

“ครับ ซื่อไปครับ”

“มั่นใจแล้วหรือที่อยากจะมาเป็นลูกพีชผลใหม่ให้ฉัน”

“มะ...มั่นใจครับ”

ถึงเสียงจะยังสั้นหน่อยๆ ด้วยความตื่นตกใจ แต่ถ้าไม่มั่นใจจริงๆ เรื่องถ่ายคลิบ ผมเองก็คงจะไม่ลงทุนเดินทางมาให้เสียเวลา

“ทำไมล่ะ นายหน้าตาดีนะ ไม่คิดจะไปเอาดีทางอื่นหรือไง”

“ผมเนี่ยหรือครับหน้าตาดี” ผมถามเขากลับบ้าง พลางยกมือขึ้นสัมผัสใบหน้าของตนเอง “เกิดมายังไม่เคยมีใครชมผมว่าหล่อเลยสักคน”

“ก็แหงสิ”

อ้าว เมื่อกี้ยังชมกันว่าหน้าตาดีอยู่เลย

“จะให้ใครชมว่าหล่อได้ไง ในเมื่อหน้านายมันหวานชะขนาดนี้”

“...”

ผมพูดไม่ออกเลยเมื่อได้รับคำชมที่ไม่ได้คาดหวังไว้...โดยเฉพาะเมื่อมันมาจากปากของเขา มาจากน้ำเสียงที่ฟังดูจะชอบใจจริงๆ ของเขา ก็ทำเอาผมรู้สึกร้อนหนาวไปทั่วทั้งร่างกาย

“แต่ถ้านายจะทำงานกับฉัน นายต้องโชว์หน้าผ่านกล้องนะ นายโอเคจริงหรือ”

“โอเคครับ”

“ทำไมตอบไวจัง คิดให้ดี ๆ ก่อนที่จะตอบสิ”

นี่เขา...กำลังดูผมงั้นหรือ?

“ก็ผมคิดดีแล้วนี่ครับ”

จะให้ผมตอบเป็นอื่นไปได้ยังไง

“นายนี่แปลกคนจริง”

ใช่ ใช่เลย คำนั้นละ...แปลกคน

เป็นคำที่น่าจะนิยามตัวผมได้ดีที่สุดแล้ว

คนอื่นอาจจะมีเรื่องให้คิดเยอะ ต้องคอยบวกลบคุณหาความ
เสียดายมากกว่าที่จะตัดสินใจทำได้ แต่สำหรับผม ผมคือคนที่ใช้ชีวิต
อยู่บนหลักคิดที่ว่า...ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว

แม่ที่รักมากที่สุดก็ไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้
เงินก็หาได้เองจากสิ่งที่รัก

แถมวันนี้...ผมยังได้มาอยู่ต่อหน้าชายในคลิปใบที่ผมคลั่งไคล้
และไฝ่ฝันถึงอีก แล้วแบบนี้ยังมีอะไรให้ต้องคิดกันให้มาก
นอกจากจะปล่อยให้ชีวิตได้เป็นไปอย่างที่เราเลือกตัดสินใจ

Peach Lover ชยับเข้ามาใกล้ผมอีกเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าผมยังคง
ยืนย่นคำเดิมเรื่องที่เต็มใจจะเปิดเผยหน้าในวิดีโอ เขาก็ทิ้งประโยค
สุดท้าย...

**“ถ้าอย่างนั้นฉันคงต้องขอลองชิมนายสักนิด เพื่อประกอบ
การตัดสินใจ”**

...ที่ทำให้ใจทั้งใจเต้นกระตุกรั่ว!

กระเป๋าเป้ที่ผมสะพายใส่ของมาด้วยถูกเหวี่ยงไปที่มุมหนึ่งของ
ห้อง ก่อนที่ร่างใหญ่หนาจะพุ่งเข้ามาทาบทับตัวผมไว้ จนรู้สึกเหมือน
ถูกกักขังด้วยสัตว์ป่าดุร้ายขนาดใหญ่อย่างผู้ที่อับจนหนทาง

“อ้อออ”

ผมตั้งใจที่จะบอกความจริงบางเรื่องให้เขารู้ แต่เข้าไปเมื่อ Peach
Lover กอดจูบลงบนริมฝีปากผม ส่งผลให้ทั้งหัวขาโพลน ไม่คิดถึง
สิ่งใดอีกนอกจากสารพัดสัมผัสที่แนบประทับลงมา!

ร่างทั้งร่างเหมือนถูกควบคุมโดยผู้อื่นที่ไม่ใช่ตนเอง เพราะไม่ว่า
มีอหนา ๆ ของอีกฝ่ายจะบิดไปอยู่ที่ส่วนใด ผมก็ทำได้เพียงแค่อึดใจ
วูบไหวตามไปอย่างไม่รู้ทิศทาง

“เซนซิทีฟเชียว”

ผมไม่แน่ใจว่าอะไรที่ทำให้คนตัวใหญ่ที่ร่อมทับอยู่พูดเช่นนั้น
แต่ถ้ามันหมายถึงการที่ผมแอ่นตัวรับไปตามนิ้วสัมผัสที่ลูบไล้จากช่วง

ออกไปถึงสะดือละก็ ไซ้ ผมโคตรจะเซ็กซี่ทีฟเลย!

“ตะ...เดี๋ยวก่อนครับ”

ส่วนเขาเองก็คงเป็นพวกไม่รู้จักฟัง

ผมอดที่จะร้องห้ามไม่ได้จริงๆ เมื่อเขาพยายามที่จะดึงกางเกง
ของผมออก ภายหลังจากที่เขาลงมือปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของตัวเอง
ออกจนหมดแล้ว และแน่นอนว่าเขายังคงลงมือทำมันต่อไปโดยไม่พูด
ไม่จา

“คะ...คุณ!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ผมคิดเพียงว่าทุกอย่างน่าจะจบลงตรง
ที่ปล่อยยให้เขาได้ถอดชิ้นส่วนที่ปิดบังช่วงล่างของผมออกไป แต่มัน
ไม่ใช่แค่นั้น เขากลับทำมันต่อเนื่องด้วยการใช้มือหน้าทั้งสองยก
ช่วงเอวของผมขึ้น...

พร้อมทั้งฝังใบหน้าลงไปยัง ‘ร่อง’ หลังที่อยู่ต่ำกว่าแก่นกาย

“อา...อย่าครับ...อา...”

ผมนั่นทั้งสบถร้องและดิ้นพล่านจนไม่เป็นภาษา!

สัมผัสหवादเสียวที่ Peach Lover มอบให้ทำเอาผมแทบขาด
อากาศหายใจ!

ผมเกลียดที่ตนเองหลงรักสัมผัสนั้น สัมผัสแห่งความทรมานและ
ทะยานอยากอย่างหาที่สุดไม่ได้! ใจหนึ่งอยากให้หยุด หากแต่อีกใจ
หนึ่งกลับอยากให้เขาคุณดั้นปลายลึนร้อนจนกว่าผมจะขาดอากาศ
หายใจตาย!

“ชอบไหม”

เขาถอนใบหน้าออกเพื่อถามด้วยรอยยิ้ม

“ชะ...ชอบครับ”

แต่ผมกลับตอบออกไปอย่างไร้เรี่ยวแรง รู้สึกเหมือนร่างทั้งร่าง
มันอ่อนระโหยโรยแรงจนยากที่จะหนีหายหรือจากไปไหนได้

เขาปล่อยที่นอนแขนที่ยกช่วงเอวผมอยู่ลง ก่อนที่จะเคลื่อนตัว

เพื่อเอาน้ำห้องแกร่งกลับมาทาบทับอยู่บนร่างบาง ๆ ของผมอีกครั้ง
“ให้ฉันเข้าไปนะ”

“คะ...ครับ”

แล้วผมจะปฏิเสธอะไรได้ ขนาดแรงจะขยับตัวยังแทบไม่มี

พอได้ฟังคำอนุญาต Peach Lover ก็ซุกใบหน้าทีสวมหน้ากาก
ลงบนชอกคอผม พลางใช้มือข้างหนึ่งโอบรัดใต้ร่างของผมไว้แน่น เพื่อ
เป็นการล็อกตัวไว้ในระหว่างที่เขากำลังกระทำการ...เปิดทาง

“อ้า...”

ผมเริ่มรับรู้ได้ถึงมืออีกข้างที่ค่อย ๆ แตะสัมผัสปลายนิ้วลงไปยัง
ร่องหลังลึกที่เพิ่งจะฉ่ำและจากการถูกโถมเลียเมื่อครู่นี้ ความพยายาม
ในการสอดนิ้วแกร่งเข้าไปอย่างยากลำบาก ทำให้ผมเริ่มกลับมา
ตื่นปล่านอีกครั้ง แต่เพราะถูกล็อกตัวไว้แน่นจึงไม่สามารถที่จะขยับไป
ไหนได้ คงต้องรอนจนกว่าการกระทำของเขาจะเสร็จสมดังใจ

“คุณครับ ผม...ผมเจ็บ...”

“ทนหน่อย มันแน่นมากเลย”

เสียงกระซิบอ่อนนุ่มที่ตั้งมาจากใบหน้าที่ยังคงซุกไข้อยู่ตรงชอก
คอทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลายจากความหวาดกลัว ผมพยายามอดทนกับ
ความเจ็บและความหวาดเสียวที่กำลังได้รับ แต่เหมือนว่าต่อให้ใช้เวลา
สักเท่าไร ความพยายามของเขาก็ไม่อาจที่จะเป็นจริงได้

“ทำไมมันเข้ายากจัง นี้นายไม่ได้มีอะไรมานานเท่าไรแล้วเนี่ย
ไป”

เขาเริ่มถามขึ้นอย่างติดตลก ก่อนที่จะขยับตัวไปเปิดลิ้นชักโต๊ะ
ข้างเตียงเพื่อหยิบเอาสิ่งที่คาดว่าจะเป็น ‘เจลหล่อลื่น’ ยี่ห้อดังออก
มา

“จริงๆ แล้ว...ผมยังไม่เคยมีอะไรกับใครเลยครับ”

ผมเองก็ตอบกลับหัวเราะออกไปเช่นกัน เพราะแบบนี้ไง Peach
Lover ถึงไม่สามารถสอดนิ้วของเขาเข้าไปได้โดยง่าย

“ว่าไงนะ?”

แทนที่ความจริงของผมจะทำให้เขารู้ว่าควรทำยังไง อีกฝ่ายที่กำลังจะเปิดฝาเจลหล่อลื่นกลับชะงัก ร้องถามเสียงหลงจนผมเองที่นอนอยู่ยังต้องชันตัวขึ้นมองเขาด้วยความตกใจ

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ฉันทัน...ฉันไม่รู้ว่าคุณยังเวอร์จิ้น?”

พูดจบแค่นั้นเขาก็วางเจลหล่อลื่นในมือลง แกว่งตาที่ไม่ได้ถูกตัวหน้ากากบดบังบอกชัดว่าเขากำลังรู้สึกตกใจกับความจริงจากปากผม จับพลันเขาก็ถอยตัวออก ทำท่าเหมือนจะลงจากเตียง ไม่ต้องการสานต่อสิ่งที่ทำค้างไว้

“เดี๋ยวก่อนครับ!”

แต่ผมไม่ต้องการให้เป็นแบบนี้ ผมไม่ต้องการให้เขาถอยห่างออกไปจากตัวผม จึงพยายามจะดึงรั้งตัวเขาเอาไว้

ทว่า...!

กลับพลาดไหล่ของ Peach Lover ที่เป็นเป้าหมายที่ใกล้ที่สุด เมื่ออีกฝ่ายดันเสียหลักเพราะเตียงที่ยวบยวบ จนทำให้สิ่งที่ผมคว้าไว้ได้นั้นเป็นหน้ากากสีดำที่ใช้สำหรับปิดบังอำพรางใบหน้า!

“เฮ้ยยย!”

เขาหันกลับมาหาผมด้วยสีหน้าที่ตกใจกว่าเดิม

ทำให้ผมได้เห็นใบหน้าเต็ม ๆ ของเขา! บะ...ใบหน้าเต็ม ๆ ของ Peach Lover ที่ผมจินตนาการถึงมานานหลายปี ที่จริงแล้วเขาก็คือ...!

“สะสม?!”

- 2 -

The sun watches what I do
but the moon knows all my secrets.

- J.M. Wonderland

ผมไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อ

Peach Lover ไม่เปิดโอกาสให้ถาม และไม่มีคำอธิบายใด เขาทำเพียงแค่สั่งให้ส่งตัวผมกลับบ้านทันที ภายหลังจากที่ผมได้รู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของเขาเท่านั้น

“สะสม?!”

ชื่อของเขาฝังแน่นอยู่ที่ริมฝีปาก

แค่เอ่ยเพียงครั้งเดียวก็ถูกคนของเขาลากตัวออกมา

“บ้านหลังไหนครับคุณโป”

“...”

“คุณโปครับ”

“...”

“คุณโป!”

“คะ...ครับ?!”

ผมที่นั่งอยู่เบาะหลังคนขับสะดุ้งตัวตื่นจากภวังค์เหม่อลอยด้วยเสียงเรียกของชายสวมสูทคนเดียวกันกับที่พาผมขึ้นไปยังห้องชั้น 13

“บ้านคุณโปหลังไหนครับ”

“เอ่อ...หลังนั้นครับ”

คงเพราะแมวแต่ใจลอยคิดถึง Peach Lover จึงไม่ทันได้ยินในสิ่งที่ถูกถามในตอนแรก พอได้สติจึงรีบขึ้นไปยังบ้านที่อยู่ถัดไปอีกสองหลัง ซึ่งเป็นบ้านหลังท้ายสุดของซอยหมู่บ้านซอยแรกที่ทั้งแถบไม่ได้หันหน้าเข้าหาบ้านของใคร

“ขอบคุณนะครับ”

พอขึ้นช่องทางในการกลับรถออกจากซอยให้คนที่มาส่งเสร็จ ผมงก็โดดลงจากรถทันที อยากรเข้าบ้านแล้ว อยากรแก้ผ้าล้างแช่น้ำในอ่าง เพื่อว่ามันจะช่วยสงบสติอารมณ์ที่กำลังกระเจิดกระเจิงได้

“เดี๋ยวครับคุณไป”

“ครับ?”

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะหาฤกษ์แจบ้านในกระเป่าเป้เจอ คนที่ทำหน้าที่ขับรถก็ลงมาเรียกรั้งไว้ ก่อนที่จะเริ่มพูดบางอย่างด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เจ้านายผมเป็นคนน่าสงสารครับ”

“อะ...อะไรนะครับ?”

“ที่คุณถามผมว่าเจ้านายของผมใจดีไหม ผมขอตอบว่า...เขาเป็นคนที่น่าสงสารมากครับ”

“...”

“เพราะฉะนั้น... ได้โปรดช่วยเก็บเรื่องของคุณสะสมไว้เป็นความลับด้วยเถอะนะครับ”

ไม่พูดเปล่า ชายสวมสูทโค้งศีรษะนึ่งค้ำงไว้เล็กน้อย เหมือนต้องการจะอ้อนวอนให้ผมรับปากว่าจะยอมทำตามในสิ่งที่เขาต้องการ

“อะ...ผมไม่บอกใครหรอกครับ”

คำตอบรับของผมยังคงติดขัดไม่หาย ส่วนหนึ่งคงเพราะไม่คิดว่าคนตรงหน้าจะทำถึงขนาดนี้ ในขณะที่อีกส่วนหนึ่ง...เป็นผลมาจากชื่อเจ้านายจากปากเขา ที่ยิ่งตอกย้ำชัดว่าผมไม่ได้เข้าใจผิดคิดไปเอง

“ดีครับ หวังว่าคุณไปจะทำตามที่พูด เพราะว่าพวกผมเองก็จะคอยตามดูคุณต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าพวกเราจะแน่ใจ”

“...”

แน่นอนว่านี่คงไม่ใช่คำขู่อธรรมดาที่แค่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แต่ถึงพวกเขาจะเอาจริงเอาจังกับเรื่องนี้มากแค่ไหน ผมก็ไม่นึกกลัวเลยสักนิด เพราะผมเองก็ไม่ได้คิดที่จะเอาความลับของ Peach Lover ไปโพยหน้าอยู่แล้ว เลยไม่มีอะไรให้ต้องนึกกลัว

รู้สึกเสียมารยาทเหมือนกันที่ไม่ได้ยื่นรอส่งจนกระทั่งรถหายลับไป แต่จะทำไฉนได้ ผมรู้สึกอ่อนเพลียกับสิ่งต่างๆ ที่เพิ่งเผชิญมาเต็มที่ทันทีที่รูตปิดม่านที่บัพทั้งหมัด ผมก็เริ่มลงมือแก้ผ้าอย่างทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ ก่อนหย่อนตัวลงในอ่างน้ำโดยไม่รอให้มันถูกเติมจนเต็ม

ถึงเวลาปล่อยตัวปล่อยใจ ผมหลับตาพร้อมกับการเสียดของกระแสน้ำอุ่นที่ยังคงถูกเปิดให้ไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง กระทั่งได้ยินเสียงของน้ำที่เอ่อล้นลงสู่พื้นจึงยกเท้าขึ้นปิด จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดค้นหาสิ่งที่ต้องการ

‘สะสม วรภัทรชลากร’

เพียงพิมพ์คำว่า ‘สะสม’ ลงไปในกูเกิล นามสกุลของเขาก็พุ่งท้ายขึ้นมาให้โดยอัตโนมัติ แหงละ เขาน่ะธรรมดาซะที่ไหนกัน ทั้งชื่อทั้งนามสกุลต่างก็เป็นที่รู้จักกันไปทั่ว อย่าง ‘วรภัทร’ ก็คือชื่อของธนาคารอันดับต้น ๆ ของประเทศ ส่วน ‘ชลากร’ ก็คือแบรนด์ร้านเพชรชื่อดังในหมู่สังคมไฮโซและดารา เอาแค่สองอย่างนี้ก็หาที่เก็บเงินแทบไม่หวาดไม่ไหวแล้ว ครอบครัวของเขายังจะมีธุรกิจมากมายที่ใช้นามสกุลแบบไม่ทันครึ่งในการตั้งชื่ออีก แล้วแบบนี้จะไม่ให้ผมตกใจได้ยังไง ที่ได้รู้ว่าเขากับ Peach Lover คือคนคนเดียวกันนะ

ผมกดตกลงที่จะค้นหาข้อมูลด้วยชื่อและนามสกุลของเขา ทำให้สิ่งแรกที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ กลายเป็นรูปถ่ายของสะสมในอิริยาบถต่างๆ

หลั่ววะ!

ไม่มีคำไหนที่จะพูดได้เลยนอกจากคำคำนี้ มันจะมีผู้ชายสักกี่คนในประเทศนี้กันที่จะมีทั้งความขวสและความทรงอำนาจอยู่ในตัวของคนเพียงคนเดียว

เมื่อรูปหนึ่งดูเป็นผู้ชายที่ใสสะอาดในลุคล่าลงสบาย ๆ ไม่ปรุงแต่ง ขวนเข้าหาอย่างเป็นมิตร แต่ข้าง ๆ กันนั้น...กลับเป็นลุดของชายมาดมั่นในสุทภูมิฐาน ดูทะนงตนเกินกว่าที่จะยอมศิโรราบอยู่ใต้อำนาจใคร โดยแตกต่างกันที่เพียงแคื่อยิ้มกับไม่ยิ้มเท่านั้น

คงเป็นเพราะดวงตาของเขา

ดวงตาดูดันมาดร้ายเป็นธรรมชาติ

ชวนให้หวาดกลัว...แต่ก็ล่อลวงใจ...

ผมเปลอกลินน้ำลายอีกใหญ่ลงคอ เมื่อนึกไปว่าชายคนนี้...คือคนเดียวกันกับที่ 'ลงลื่นร้อน' บนตัวผม...ได้จุดแก่นกาย

ต้องรีบเลื่อนหนีรูปของเขาทันทีที่อารมณ์ตื้นหาเริ่มรุดหน้าไปไกล ยิ่งก่อนไป ยังไม่ใช่เวลานี้ ขออ่านข่าวเกี่ยวกับเขาสักนิด แล้วเดี๋ยวค่อยว่ากัน...

'สะสมเป็นปลี้ม ละครใหม่ช่วยกู้เรตติ้งช่อง แพนคลับแห่งชม สมฉายา 'นักตกเรตติ้งมือทอง' ตลอดกาล'

'เดินตลาดยาก! คนอินบตตัวร้าย สะสมวอนเห็นใจ เป็นทั้งพระเอกเป็นทั้งตัวร้าย มันเหนื่อย!'

'สะสมฟุ้ง ภาพยนตร์ใหม่ทะลุล้อยล้านเป็นเรื่องที่หก แต่ยังหวังให้ไปต่อ พร้อมขอบคุณแฟน ๆ ที่สนับสนุนผลงานตลอดมา'

'สะสมไม่หวั่นพี่ชายแข่งหน้าพร้อมวิวาห์รุ่นพี่นักแสดง ขอโสดยันแก่ตาย อยู่แบบนี้ก็สบายดี'

โอเค เท่าที่ไล่อ่านมา ถ้าไม่นับรวมข่าวเรื่องที่พี่ชายของสะสมประกาศหมั้นหมายกับนักแสดงสาวไฮโซอย่าง 'ปิ่น' ไปเมื่อไม่นานมานี้ เนื้อข่าวส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาล้วนแล้วแต่เป็นความ

สำเร็จจากผลงานในวงการบันเทิงแทบจะทั้งสิ้น

เขาเด่นดังมาตั้งแต่เป็นนักแสดงวัยรุ่นโน้มนแล้ว จนตอนนี้เป็นนักแสดงเบอร์ใหญ่ระดับประเทศ แต่กระแสดความนิยมจากความสามารถที่เล่นได้อย่างยอดเยี่ยมทั้งบทคนดีและคนร้าย ก็ยังคงได้มาตรฐานความฮอตอยู่อย่างนั้นไม่เสื่อมคลาย

ขนาดผมที่หลัง ๆ มานี้ไม่ได้เปิดทีวีมาชาติหนึ่งแล้ว ก็ยังได้เห็นหน้าเขาอยู่ตลอด อย่างเวลานักเขียนจ้างวาดปกนิยาย รูปของสะสมนี่ก็คืออันดับต้น ๆ ที่ถูกส่งมาเป็นอิมเมจของพระเอกในนิยายหลาย ๆ เรื่อง แล้วอย่างร้านสะดวกซื้อที่ผมเพิ่งจะไปมาเมื่อวานนี้ก็มิเขาเป็นฟรีเซนเตอร์ให้เหมือนกัน เรียกว่าอยู่ในทุก ๆ การโฆษณา ตั้งแต่ชั้นเล็กไปจนถึงชั้นใหญ่ระดับอินเตอร์เลยก็มี

นั่นยิ่งกระตุ้นความอยากรู้ในตัวผม ว่าแล้วทำไม...เขาถึงมาเป็น Peach Lover ได้?

ทั้งที่ชีวิตเขา...ก็อยู่สูงราวกับติดปีกบินขนาดนั้น...

ผมเลื่อนกลับขึ้นมาที่รูปของสะสมอีกครั้งด้วยความสับสนมากมายภายในใจ เฟ้งมองใบหน้าหล่อเหลาตรงหน้าอยู่นานทีเดียว...กว่าที่จะสรุปจบกับตัวเองว่า...ช่างมันเถอะ

ยังไงก็คงไม่จำเป็นอีกแล้วที่ผมจะต้องรู้ความจริงในเรื่องนี้ ในเมื่อทุกอย่างมันจบลงแล้ว...จบลงตรงที่ผมไม่ได้เป็นลูกพีชผลใหม่ให้เขาเหมือนอย่างที่ใจต้องการ

เฮ้อออ ไม่น่าเลย ไม่น่าพลาดไปกระชากหน้ากากของเขาออกเลย

ทำให้ตอนนี้สิ่งเดียวที่ผมพอจะทำได้จึงมีเพียงแค่การขจัดอารมณ์ที่ยังคงตกค้างอยู่ให้แก่ตัวเองเท่านั้น

‘สะสม วรรณกรรมลากร ชุดว่ายน้า’

ผมลองพิมพ์ค้นหาไปอย่างคนที่ไม่รู้อะไรมากนัก โดยไม่คิดว่าท้ายที่สุดภาพของสะสมที่ปกปิดเพียงท่อนล่างด้วยกางเกงว่ายน้า

‘สี่เนื้อ’ จะปรากฏแก่สายตา...

จริง ๆ ก็ไม่แปลกนักหรอกที่เขาจะขึ้นปกนิตยสารชื่อดังช่วงซัมเมอร์ด้วยชุดว่ายน้ำชายนะ สะสมอยู่ในวัยที่โตพอสำหรับการถ่ายในลักษณะนี้แล้ว ดูสิ ดูสัดส่วนเขา ดูท่วงท่าเขา มันช่างสมบูรณ์แบบเหลือเกิน จริง ๆ จะให้ใส่ดูไปสักกี่รูป ก็ล้วนแต่เห็นถึงความร้อนแรงของความเป็นชายที่ถูกขับเน้นอย่างเป็นศิลปะแบบพอเหมาะพอดี

ใครจะคิดกัน ว่านี่คือหุ่นของ Peach Lover ที่ผมเฝ้าฝันถึงมาตลอด

ผมห้ามตัวเองไม่อยู่แล้ว ปล่อยมืออีกข้างลงสู่วินน้ำ ขยับจับบีบรับส่วนอ่อนไหวที่กำลังถูกกระตุ้นด้วยภาพของเขา สัมผัสก่อนหน้าของเขา พร้อมทั้งน้ำเสียงที่ช่วยเร่งเร้าทุกโสตประสาทของร่างกาย

‘ชอบไหม’

“ชะ...ชอบครับ”

เป็นอีกครั้งที่ผมเอ่ยตอบเสียงอบอุ่นที่ตั้งอยู่ในหัวของตัวเอง ก่อนจะ ‘ปลดปล่อย’ อารมณ์ที่อัดอั้นไว้ให้ไหลทะลักสู่กระแส น้ำอุ่นที่ไม่อาจลดทอนความเหน็บหนาวภายในใจ

“ชอบมาก...อา...ชอบที่สุดเลย...”

หลังอาบน้ำเสร็จ ผมบอกตัวเองว่า “ขอพักวันหนึ่งเถอะวะ” ก่อนที่จะกดเข้าแอปฯ สั่งอาหารเที่ยงและอาหารเย็นมาตุนไว้ให้พร้อม เพื่อที่จะได้อนนาคูชีร์ส์ของสะสมในเน็ตฟลิกซ์ที่เพิ่งจะจบไป

ให้ตายเถอะ ไม่คิดเลยว่าพอดูแล้วจะหยุดไม่ได้ขนาดนี้ สะสมแสดงดีมาก คนอะไรมันจะพูดบทย่อออกมาได้เป็นธรรมชาติขนาดนั้น ไหนจะการจัดระเบียบร่างกายทางการแสดงที่ดีเยี่ยมนั่นอีก ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมตอนที่ค้นหาชื่อผลงานแต่ละเรื่องของเขา ถึงได้มีชื่อรางวัลทางการแสดงตามพ่วงท้ายมาด้วยมากมาย

ผมแทบไม่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปนานขนาดไหนแล้ว ชีร์ส์จบก็ต่อ

ด้วยหนังสือฉบับที่ต่อด้วยละคร ต่อเนื่องไปจนกระทั่งมีคนมากดกริ่ง
ที่หน้าบ้านนั้นละ ถึงได้เปิดม่านออกไป เพื่อพบกับห้องฟ้าที่มีดีไปทั่ว
ทุกทิศทุกทาง

“ใครครับ?”

ผมต้องตะโกนถามออกไปก่อน เพราะว่าข้างนอกนั้นมืดมาก
แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ได้คำตอบอะไรกลับมา กระทั่งไฟหน้าบ้านติด
ขึ้นมาแล้วนั้นละถึงได้เห็นว่าเป็นเขาอีกแล้ว เขาคนเดิมที่มาพร้อมกับ
รถยนต์ที่คุ้นตา

“มีอะไรหรือครับ?”

ไม่ใช่แค่รถคันเดิมเท่านั้น ชุดที่สวมอยู่ก็ยังคงเป็นชุดเดิม
ไม่เปลี่ยน อะไรกัน ดึกขนาดนี้เจ้านายน่าจะปล่อยให้เลิกงานได้แล้วนี่
ยังจะกลับมาหาผมอีกทำไม?

“ขอโทษที่มารบกวนครับคุณโป พอดีมีคนอยากพบคุณครับ”

ไม่ทันได้ถามว่าใคร ประตูดุที่หนึ่งด้านหลังก็เปิดออก พร้อมกับ
ร่างสูงใหญ่ที่ก้าวลงมายืนบนพื้นอย่างสง่างาม

“สะสม?!”

ผมตกใจจนเพลอร้องเรียกอย่างลืมหืม ก่อนที่จะรีบเอามือ
ตะครุบปิดปากตัวเองไว้แน่น นี่ดินะที่บ้านหลังติดกันยังคงปิดไฟเงิบ
นะ ซินมีคนออกมาดูตอนนี้ละก็ ได้เห็นกันหมดแน่ว่ามีนักแสดงชื่อดัง
ระดับต้น ๆ ของประเทศกำลังมาเยี่ยมเยือนผมในยามวิกาล!

“ขอเข้าไปหน่อยได้ไหม?”

“เอ่อ...รอแป็บนะครับ”

ดีที่เขาไม่ได้ดูอะไรผม ทำเพียงเดินมาเกาะรั้วหน้าบ้านที่สูงได้
เพียงแค่ระดับอกของเขาเท่านั้น ผมก็เลยต้องรีบวกกลับเข้าไปในบ้าน
เพื่อหากุญแจมาไขให้ แล้วค่อยเชิญคนทั้งคู่เข้ามา

“ไม่เป็นไรครับ ผมขอรอตรงนี้ดีกว่า”

“เออจ้ะไหนหรืออิน”

โอเค ชายสวมสูทคนนี้ชื่อ ‘อิน’ ผมจะจำไว้

“ขอบคุณสะสม”

“ถ้างั้นก็ตามใจ”

สะสมไม่ต่อความ ทำเพียงโบกมือเหมือนอนุญาต ก่อนที่เขาจะเดินตามผมเข้ามา ผมทำอะไรไม่ถูกเลย ยิ่งพอได้ยินเสียงอีกฝ่ายปิดประตูไล่หลังมาแบบนี้ เหมือนทั้งตัวมันที่ออกไปหมด...

“เรื่องนี้ฉันแสดงดีไหม ตอนถ่ายสนุกมากเลยนะ แต่เรตติ้งสูงไม่เท่าเรื่องอื่น”

“ก็...สนุกดีนะครับ แต่ผมชอบซีรีส์คุณในเน็ตพลิกขี้มากกว่า”

“ดูจบแล้วหรือเรื่องนั้น ฉันยังดูไปได้แค่ครึ่งเดียวเอง”

“ครับ ดูจบแล้วครับ”

ตอบคำถามไปก็ใช้รีโมตกดปิดทีวีตามไปด้วย ไม่ได้อยากที่จะเสียมารยาทหรอกนะ แต่ขืนยืนคุยกันโดยที่มีละครที่เขาเล่นเปิดทิ้งไว้ อยู่แบบนี้ ผมคงจะรู้สึกเหมือนมีอะไรมาคอยกวนสมาธิอยู่ตลอดเวลา

“นี่ฉันมากวนนายหรือเปล่าเนี่ยไป”

“ไม่หรอกครับ ผมดูมาทั้งวันแล้ว กะว่าจะเบรคอยู่พอดี”

ผมพูดออกไปได้แค่นั้น แล้วก็เงียบ... ในขณะที่มือไม้กลับเริ่มอยู่ไม่สุข คอยแต่จะก้มหน้าก้มตาเก็บนั้นเก็บนี้ให้มันเข้าที่เข้าทาง

“คะ...คุณ?!”

สะสมเข้ามาประชิดตัวผมอีกแล้ว คราวนี้เป็นกรจบบหมุนเพื่อให้หันกลับไปสนใจในสิ่งที่เขากำลังจะพูด หน้าตาดูจริงจังมากทีเดียว

“ขอโทษนะ”

ขอโทษ?

“ขอโทษเรื่องอะไรกันครับ”

“เรื่องที่ไล่ให้นายกลับมาไง”

“โอ้ย จะขอโทษทำไมกันครับ” ผมนี้รีบโบกมือเป็นพัลวันเลย เพราะถ้าจะให้ว่ากันตามจริง...“ผมต่างหากล่ะที่ผิด ไม่น่าพลาดไปดึง

หน้าากากคุณออกเลย”

“ถ้าไม่เป็นเพราะฉันทำให้นายตกใจก่อน นายก็คงไม่ลุกขึ้นมา
คว้าหน้าากากฉันหรือจ๊ะ จริงไหม”

“แต่ว่า...”

“นี่เราไม่ได้แข่งหาผู้ชนะกันอยู่ปะไป”

อา...โอเค ผมยอมหยุดทันที ส่วนหนึ่งเพราะคิดขึ้นได้จากสิ่งที่
อีกฝ่ายพูด ในขณะที่อีกส่วนหนึ่ง...เป็นผลมาจากวิธีในการเจรจา

เปล่าเลย เขาไม่ได้ดูจนทำผมเจ็บ ตรงกันข้าม เขากลับเอ่ยปาก
หยอกเข้าด้วยรอยยิ้ม มองดูเป็นความ ‘ชอบใจ’ มากกว่าที่จะรู้สึก
‘ขี้ใจ’

“นั่งก่อนไหม”

พอไม่รู้ว่าจะพูดอะไรผมก็เลยเชิญให้เขานั่ง

“เยี่ยมเลย”

สะสมยกนิ้วขึ้นราวกับว่าการถูกเชิญให้นั่งนั้นมันวิเศษมาก เขา
เดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันกับที่ผม...เคยจินตนาการถึงเขา
มันก็เลยออกจะเก๋ ๆ กัง ๆ อยู่สักหน่อยที่ผมเองก็จะต้องนั่งลงข้าง ๆ
เขาเช่นกัน

“เอาเข้าจริงตอนนั้นฉันเองก็ตกใจหลายเรื่อง”

แล้วจู่ ๆ คนที่เอนหลังนั่งสบายไปก่อนหน้าก็ทำเหมือนกับว่า
เพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาปรับตัวให้ตั้งตรงขึ้นเล็กน้อย ลงมือถอด
เสื้อคลุมตัวนอกออกวางไว้ข้าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มพูดต่อ

“เรื่องหน้าากากหลุดนั้นก็เรื่องหนึ่ง แต่ไอ้ตอนที่รู้ว่านายยังเวอร์จิน
เนี่ยสิ ทำเอาฉันแทบจะสติหลุดไปเลย”

สะสมส่ายหน้าพลางหัวเราะไปพลาง ไม่ใช่ในทางเหยียดหยันกัน
หรือก ออกแนวทำนองว่ายากจะเชื่อซะมากกว่า แต่ไอ้ผมเนี่ยดี พอ
ฟังในสิ่งที่เขาพูดแล้วก็พานขาดความมั่นใจไปเลยแฮะ ไม่รู้ว่าสรุปแล้ว
คือมัน ‘ดี’ หรือว่า ‘ไม่ดี’ กันแน่

“มันแยขนาดนั้นเลยเหรอครับ”

“หือ?”

“ก็ไอ้เรื่องที่ผมยังเวอร์จินนะ มัน...แย่มากเลยเหรอ?”

“เฮ้ย ไม่ใช่แบบนั้น”

คราวนี้เป็นฝ่ายเขาที่ต้องโบกมือเป็นพัลวันบ้าง

“ฉันไม่ได้ว่าแยะห่วย”

“แต่คุณตกใจนี่” ผมเองก็ยกในมุมของผม “ถ้ามันไม่แยแล้วคุณ
จะตกใจทำไมล่ะครับ” ก่อนที่จะเปลอลืมตัวทำปากงอนๆ ใส่เขาไป

“ไปกันใหญ่แล้วโว้ย”

แต่แทนที่เขาจะเมินเฉยหรือแสดงปฏิกิริยาในทางลบ สะสมกลับ
เล่นเอาผมสะดุ้งด้วยการยื่นมือมาจับคางผมแล้วโยกเบาๆ ไปมาด้วย
รอยยิ้ม ทำอย่างกับว่าผมเป็นเด็กเลย

“ไอ้ที่ฉันตกใจนะ เพราะฉันไม่คิดว่านายจะยังเวอร์จินไม่...เดียว
ฟังฉันพูดให้จบก่อน ฉันไม่ได้จะว่านายว่าไม่เหมือนคนเวอร์จินนะ แต่
นายลองคิดดูสิไป นายทั้งสมัครมาถ่ายคลิบกับฉัน ทั้งยังดูกล้าที่จะเปิด
เผยใบหน้าออกกล้องอีก แล้วจะไม่ให้ฉันคิดว่านายเคยมีประสบการณ์
มาก่อนได้ไง ฎุกใหม่”

“...”

คำอธิบายของสะสมเริ่มทำให้ผมคิดตาม

ตอนแรกเกือบสวนไปแล้วเชื่อว่า ‘ผมดูไม่เหมือนคนเวอร์จิน
ตรงไหน’ ดินะที่ถูกเขาห้ามเอาไว้ก่อน เลยทันได้คิดว่า...เออวะ จริงด้วย
สมควรแล้วที่เขาจะตกใจ

“ฎุกของคุณ”

สะสมยิ่งกว้างขึ้น เขาทำไม้ทำมือเหมือนกับจะบอกว่า ‘เห็น
ใหม่ฉันไม่ได้จะว่านายสักห่วย’ ดูน่าหมั่นไส้ได้ดีทีเดียว นีดินะที่เขา
เปลี่ยนไปมองสำรวจห้องนั่งเล่นของผมก่อนนะ ไม่งั้นคงทันได้เห็น
ตอนที่ผมเปลอลύνจุกใส่ไปแล้ว

แต่จะว่าไป...พอได้มาอยู่ในระยะที่ใกล้กันมาก ๆ แบบนี้ ผมเองก็ได้ที่ที่จะเริ่มสำรวจอีกฝ่ายบ้างเหมือนกัน...

สะสมนะ ดูหล่อกว่าในทีวีเยอะเลยแฮะ ขนาดว่าลูคินซีริสเน็ตพลิกซ์ว่าหล่อแล้วนะ แต่พอมาเห็นด้วยตาเนื้อแบบนี้ บอกเลยว่าในซีริสก็เทียบไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เขาก็ดูจะไม่ได้ทำอะไรมากมายเป็นพิเศษเลย แค่เซตเสยผมเล็กน้อยเอง ในขณะที่ชุดนั้นก็แค่เสื้อยืดสีดำเข้ากับกางเกงขายาวเนื้อดีอีกตัว แล้วอะไรกันที่ทำให้เขาดูดีนัก ดูดีซะจน... ผมรู้สึก 'อยาก' ที่จะกระโจนเข้าไปขยี้เขาให้หมดตัว...

“หือ?”

คนถูกมองขมวดคิ้วมุ่นทันทีที่หันกลับมาเห็นว่าผมนั่นกำลังจ้องมองเขาอยู่

“แค่กำลังสงสัยนะ” แต่ผมไม่สะดุ้งสะเทือนสักนิดที่ถูกจับได้ อารมณ์ ‘อุ่นร้อน’ ที่เกิดจากการสำรวจเนื้อตัวของสะสมช่วยปลุกเร้าผมให้เต็มไปด้วยความกล้ามากมาย “ว่าคุณมาหาผมทำไม”

“หนึ่งเลยนะ”

สะสมเองก็ตอบกลับมาแบบทันใจทีเดียว เขาขู่นี้ขี้ขี้ขึ้นมาหน่อยหนึ่ง ให้สอดคล้องกับคำตอบที่พูดออกมาด้วย

“ฉันตั้งใจจะมาขอโทษที่ไล่นายกลับบ้าน”

ซึ่งเขาได้ทำไปแล้ว

“แล้วสองล่ะครับ”

“สองเหออ”

ขูเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งนิ้ว

คราวนี้สะสมดูลังเล ทั้งตัวหงายเงยฟิงฟงไปเสียดี้อ ๆ ไม่มองหน้าผม แต่เลือกที่จะมองเพดานแทน

อะไรของเขาอะ?

“ฉันแค่...”

แค่?

“แต่อยากจะถามนายว่า...”

ว่า?

“นายยังอยากจะเป็น ‘ลูกพีช’ ของฉันอยู่ไหม”

“...”

เดี๋ยว...นี่เขาพูดจริงหรอเนี่ย...

“ถ้าให้พูดตามตรง...ฉันอยากให้นายเป็นนะ”

คราวนี้สะสมไม่มองเพดานอีกต่อไปแล้ว สิ่งที่เขาเลือกมอง...

ก็คือผม

“แล้วนายล่ะ ยังอยากจะเป็นลูกพีชของฉันอยู่หรือเปล่า :)”

“อยากครับ”

ผมตอบกลับไปโดยไม่นึกลังเล เพราะไม่มีประโยชน์อะไรที่จะโกหกความรู้สึกของตัวเอง นั่นทำให้สะสมยิ่งกว้างขึ้น ยิ่งเหมือนคนที่กำลังชอบอกชอบใจอะไรมากเกินไป

“แต่ผมขอถามคุณข้อหนึ่งสิ”

“ว่ามาเลย”

เขายังคงยิ้มไม่เลิก

“คุณ...มาเป็น Peach Lover ได้ยังงัยกัน”

แต่แล้วก็เลิกยิ้มไปในพริบตา

“อะ...ขอโทษครับ”

ผมเริ่มกลับมาเสียความมั่นใจอีกครั้ง กลัวว่าตัวเองจะผลออกไปตะแคงที่ไม่ควรจะตะแคงเข้าถึงได้รับขอโทษ ตั้งใจว่าจะทำเป็นลืม ๆ ไปซะ

“เฮ้ย ไม่ต้องขอโทษ จริง ๆ ก็ไม่มีอะไรมากนักหรอก”

แต่สะสมดูจะไม่คิดแบบนั้น เขาโอเคที่จะเล่า ถึงแม้ว่าไอ้ความยิ้มแย้มแบบก่อนหน้านั้นจะหายไปหมดแล้วก็ตาม

“ก็แค่...ฉันเกิดมาในครอบครัวที่พ่อแม่ถูกจับแต่งงานกัน พวกท่านไม่เคยรักกันเลย แต่กลับมีเรื่องหนึ่งที่เข้ากันดีเป็นปีเป็นขลุ่ยมา

ตลอด”

“...”

“เรื่องเงินนะ”

“...”

“พวกท่านเป็นมนุษย์ที่หิวเงินที่สุดเท่าที่ฉันเคยรู้จักมา ไม่ว่าพวกท่านจะทำอะไร ทุกอย่างคือการลงทุนแบบหวังผลระยะยาวเสมอ พี่ชายฉันถึงได้ชื่อ ‘เงิน’ ใจ ส่วนฉันก็ชื่อ ‘สะสม’ เพราะว่าพวกเราเองก็คือการลงทุนสำหรับพวกท่านเหมือนกัน”

“...”

“เสียเงินนะโชคร้ายหน่อยที่ต้นถนัดสายเลข พ่อแม่เลยบังคับเขาเต็มทีให้ไปดำเนินการเงินและการบริหาร จะได้มาสานต่อกิจการต่าง ๆ ของครอบครัว”

“...”

“ส่วนฉันนะมันสายภาษา ถูกวางไว้ให้เป็นเครื่องมือสื่อสารของพี่ชาย แต่ฉันไม่เห็นด้วย ฉันไม่อยากเป็นอย่างที่พ่อแม่อยากให้เป็น ก็เลยหันหน้าเข้าวงการบันเทิงตามคำชวนของแมวมอง จะได้หลุดพ้นไปจากสิ่งที่พ่อแม่วางกรอบให้”

“...”

“แต่ฉันคิดผิด”

“...”

“พ่อแม่สนับสนุนฉันเต็มที่ เห็นดีเห็นงามด้วยทุกอย่าง จนฉันตั้งขึ้นมาจริง ๆ ถึงได้เข้าใจว่าท่านต้องการชื่อเสียงของฉัน...ในการผลักดันธุรกิจของครอบครัว”

“...”

“ฉันเครียดไป”

“...”

“ฉันคิดว่าฉันแจ้งพ่อก็จะหนีจากพวกเขาได้”

“...”

“แต่แม่เงี้ย”

เขาหัวเราะกับตัวเอง

“สุดท้ายดันต้องมาติดคุกที่ใหญ่กว่าเดิมซะงั้น อยู่บ้านก็ถูกบังคับ ออกมาข้างนอกก็ต้องมาสวมหน้ากากอีก นี่ก้าวขาผิดแค่ครั้งเดียวเองนะ พาช่วยมาทั้งชีวิตเลยเนี่ย”

เหมือนต้องการที่จะทำให้ชีวิตที่กำลังเผชิญอยู่

“...”

“เพราะแบบนี้ไงไป ฉันถึงอยากได้พื้นที่ที่จะทำให้ฉันสามารถปลดปล่อยได้”

“...”

“ที่ที่ทำให้ฉันได้พัก”

“...”

“และ Peach Lover ก็คือพื้นที่นั่นไป”

“...”

“พื้นที่ที่ทำให้ฉันมีความสุข”

“...”

“ฉัน...อยากจะได้มันกลับคืนมาเหลือเกิน”

ผมนี่ฮึดไปเลย...กับสิ่งที่เขาเล่าออกมาแบบไม่มีกั๊ก

ให้ตายดิ นี่มันยิ่งกว่าคำว่า “ไม่มีอะไรมากนักรอก” อีกนะ!

“เจ้านายผมเป็นคนน่าสงสารครับ”

เข้าใจเลยครับ เข้าใจเลยว่าทำไมลูกน้องที่ซื้ออินถึงได้พูดแบบ

นั่น

เพราะว่าสะสมต้องมีชีวิตแบบนี้ไง อินถึงได้ใช้คำว่า ‘น่าสงสาร’

ในการนิยามเจ้านายของตัวเอง

เอาจริง ๆ นะ ผมไม่รู้เลยว่าควรจะพูดอะไรกลับไปดี ก็เลยคิด

ว่า...

“คุณว่างไหมครับคืนนี้”
 ...ควรโยนเรื่องอื่นไปแทน
 น่าจะเป็นการดีที่สุด

ไม่แปลกใจเลยที่สะสมจะทำหน้าหงเมื่อถูกถาม เปลี่ยนเรื่อง
 ปุ๊บปั๊บแบบนี้มีใครไม่งบ้าง แต่ผมก็ไม่ปล่อยให้เขางานนหรือก เพราะ
 ยังกคงความตั้งใจแรกไว้ ว่าทำเป็นลิม ๆ ไป มันน่าจะดีที่สุด

“ถ้าว่าง คุณช่วยสอนผมหน่อยสิ”
 “สอน?”

เขาดูจะงเพิ่ม

“ก็...ผมยังเวอร์จินอยู่เลยนะคุณ”

แต่คราวนี้น่าจะไม่งแล้ว เพราะมีการย้ำถูกใจปนหัวเราะแถม
 ทำตามมาด้วย

“ได้เลย ฉันจะสอนนายเอง :)”

แต่ไหนแต่ไรมา ‘อิน’ มักคาดเดาความต้องการของผู้เป็นนาย

ได้อย่างแม่นยำเสมอ หากแต่ภายในวันนี้เพียงวันเดียว สิ่งที่ได้รับใช้
 คนสนิทเคยเชื่อมั่นกลับพังล้มระเนระนาด จนแม้แต่เขาที่ขึ้นชื่อว่าร
 ู้ใจดีที่สุด ยังต้องรอฟังคำสั่งแบบคำต่อคำอย่างจนใจ

ตอนสะสมสั่งให้อินส่งตัวไปกลับบ้านแบบกะทันหันนั้นยังพอ
 เข้าใจได้ เพราะอุบัติเหตุที่ทำให้ผู้เป็นนายต้องเปิดเผยตัวก่อนเวลา
 อันครวญนั้นถือเป็นเรื่องร้ายแรงที่อาจส่งผลกระทบต่อหลายฝ่าย อินจึง
 ไม่อยากไวใจใครนอกจากตนเอง ส่งเสริมที่ตั้งมั่นเฝ้าจับตาดูอยู่แถว
 ละแวกบ้านไปไปเรื่อย ๆ สลับกับตรวจเช็คความคืบหน้าจากทีมลูกน้อง
 ที่จะคอยทำหน้าที่เฝ้าระวังข่าวเสียหายของสะสมในกรณีที่อาจมีหลุด
 ออกมา

แต่ยังไม่ทันที่เขาจะมั่นใจว่าไปจะไม่ปล่อยให้ข่าวของสะสมให้
 คนอื่น ๆ ได้รับความรู้ อินก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้เป็นนายให้หับมารับที่สตูดิโอ

ถ่ายภาพ ก่อนที่จะสั่งการให้ขับพามาหาใครอีกคนในยามวิกาลเช่นนี้ ซึ่งก็คือผู้ชายคนเดียวกันกับที่อินเพิ่งจะผละจากการเฝ้าติดตาม

ใจนั้นอยากจะถามหาเหตุผลเสียเหลือเกิน แต่ปากกลับทำได้เพียงสงบวากาไว้ กระทั่งยื่นส่งจนผู้เป็นนายหายลับเข้าบ้านกับอีกคนหนึ่งไป ถึงได้เริ่มตั้งใจที่จะค่อย ๆ ถอยระยะห่างออกมา

แต่ดูเหมือนว่าการถอยห่างออกมาถึงแค่แถวที่รถจอดอยู่นั้น อาจจะยังไม่พอ เมื่ออินยังคงได้ยินเสียงเสียดหนึ่งที่ตั้งออกมาจากภายในตัวบ้าน เสียงที่ทำให้เขาต้องตั้งข้อสงสัยเพิ่ม เพราะว่ามันคือเสียงหัวเราะชอบใจที่ใครจะฟังดูเป็นธรรมชาติจากผู้เป็นนาย?!

อินทำงานให้สะสมมาหลายต่อหลายปี แต่เขากลับนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่า ‘ครั้งสุดท้าย’ ที่ได้ยินผู้เป็นนายพูดคุยกุหัวเราะในลักษณะนี้คือเมื่อไหร่กันแน่? แต่ที่แน่ ๆ ก็คือมันกำลังเกิดขึ้นกับหูของเขา ทั้งยังเกิดขึ้นกับคนที่อินไม่นึกว่าจะเกิดได้ เหตุเพราะเป็น ‘ลูกพีชผลใหม่’ แกะกล่อง จึงยังไม่น่าที่จะมีความรู้สึกดี ๆ เข้ามาเกี่ยวพัน ไม่เพียงเท่านั้น...

เมื่อใช้เวลาในการรอรอยู่ที่ด้านนอกของบ้านจนเห็นว่าสมควรแก่เวลา อินผู้รู้หน้าที่จึงเลือกส่งข้อความหานายด้วยคำถามสั้น ๆ

Mr.Inn : *คืนนี้นอนคอนโดนะครับ?*

แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นนี้มันคืออะไร

Sasom : *คืนนี้ฉันจะค้างที่นี่ นายกลับไปได้เลย ไม่ต้องรอ*

ทำไมจู่ ๆ ผู้เป็นนายถึงได้ตัดสินใจที่จะนอนค้างที่นี่ในบ้านของคนทีเพิ่งจะได้พบหน้าค่าตากัน?!

อินซึ่งใจอยู่ว่า ‘ควรจะ’ เตือนสะสมในแง่ของความปลอดภัย

ดีหรือไม่ แต่เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะที่ยังคงดังมาแต่ไกล...อินก็เลือก
ที่จะขับรถจากไป พร้อมด้วยประโยคหนึ่งที่วนก้องอยู่ในใจตลอดทั้งคืน
...คุณไปนี้ทำทางจะไม่ธรรมดา...

It's better than I ever even knew.

“ถอดออกสิ”

เขาสั่งผม

สั่งด้วยน้ำเสียงที่ทั้งเผด็จการและอ่อนหวานไปพร้อมกัน

สะสมบอกว่าจำเป็นที่จะต้อง ‘ดูหน่อย’ เพราะเป็นส่วนหนึ่งของการเพิ่มความกล้า เขาบอกผมว่าครั้งแรกมันจะต้องใช้ความกล้ามากกว่าที่คิด และการทำให้ผมไม่ดีก็เพื่อที่จะได้ไม่ไปเปลี่ยนใจเอากลางทาง

ผมพิสูจน์ให้อีกฝ่ายเห็นว่าผมไม่เคยกลัว ทันทีที่ลิ้นคำสั่งจากปากเขา ผมเริ่มลงมือทำตามอย่างไม่ลังเล ไม่เหลือไว้สักชิ้น ไม่แม้แต่จะคิดใช้มือมาปิดบัง

อะไรที่ผมตัดสติใจทำลงไปแล้ว ผมจะไม่มีวันเปลี่ยนใจ

ใบหน้าหล่อเหลาของสะสมพูดความพึงพอใจขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด เขาไล่สำรวจไปทั่วทั้งร่างผมด้วยสายตาเป็นประกาย ซึ่งแน่นอนว่านั่นก็ทำให้ผมรู้สึกพึงพอใจไม่ต่างกัน

“ถอดให้ฉันบ้างสิ”

อีกฝ่ายคงจะหมายถึงเสื้อผ้า ผมเลยขยับร่างกายเปลือยเปล่า

เข้าไปหาเขา ค่อยๆ ถกชายเสื้อขึ้นไปตามหน้าท้องแกร่ง...ถึงได้เห็น
ขอบกางเกงในยี่ห้อยที่โผล่พ้นขึ้นมาจากกางเกงยีนส์ สาบานได้เลย
ว่าผมต้องใช้ความอดทนอย่างมากในการไม่ปล่อยยี่ให้ตัวเองเปลือยให้มี
'ล้วง' เข้าไปในจุดที่ต้องการ

ผมเร่งถอดเสื้อให้สะสมเพื่อที่จะได้ถือโอกาสจัดการกับช่วงล่าง
ของนักแสดงดังได้เร็วขึ้น แต่ผิดคาด! เพราะในทันทีที่เสื้อสีดำตัวนั้น
ถูกโยนส่งๆ ออกไป สะสมก็จับตัวผมพลิกกลับหลังหัน ขยับส่วนหน้า
เข้าแนบประชิดจนติดแผ่นหลัง ทาบทับกันจนเงาของผมไม่หลงเหลือ
อยู่บนพื้นอีกต่อไป

“ฉันจะช่วยให้นายรู้สึกดีขึ้น”

ไม่รู้หรือว่าเขาจะทำอะไร แต่เพียงแค่มหาใจอุ่นร้อนจาก
เสียงกระซิบที่ต้องสัมผัสบริเวณหลังใบหู...ก็ทำเอาผมรู้สึกเหมือน
พร้อมจะคลั่งตายได้ทุกเวลา!

มือหนึ่งไต่ลู่ขึ้นมาจากช่วงท้อง ก่อนที่จะเลื่อนขึ้นมาจับ
ได้คางของผมไว้มั่น ในขณะที่มืออีกข้างเลื่อนลงต่ำ...จบลงที่กอบก่า
จุดแก่นกาย...

ผมเปลือยแอนตัวอย่างยากที่จะควบคุม เมื่อแรกสัมผัสเป็น*ความ
เย็นวาวที่ตัดชัดกับความร้อน*ที่ผมมี แต่ก็เพียงไม่นานหรือไม่นาน
เลยหลังจากที่สะสมเริ่มลงมือหยอกล้อกับมัน อุณหภูมิที่เคยแตกต่าง
กันก็สามารถปรับเข้าหากันได้อย่างลงตัว

“คะ...คุณ...มันไถ่...มันไถ่แล้ว...”

ใจอยากร้องเตือนเขาถึงสิ่งที่กำลังจะมา...แต่คนที่กำลังขยับมือ
เป็นจังหวะต่อเนื่องกลับดูจะไม่สนใจเลยสักนิด สะสมไต่ลื่นโลมเลียผม
ไปทั่วทั้งซอกคอ ก่อนจะสอดนิ้วที่เคยซุ่มจับปลายคางเข้ามาในปาก
ผม เล่นเอาสติของผมแทบแตกกระจาย

ผมดูตัวเขา ดูดูเหมือนเวลาที่ใครสักคนลงมือจัดการกับไอดีม
แห่ง ยิ่งสะสมเล่นกับท่อนล่างของผมเร็วขึ้นเท่าไร ผมก็ยิ่งดูเฉยนิ้ว

ของเขาแรงมากขึ้นเท่านั้น และถ้าปากผมว่างพอ...ผมจะบอกให้เขา
ช่วยสอดนิ้วเข้ามาให้ลึกขึ้น เอาให้ส่วนของนิ้วทั้งนิ้วนั้นจมหายเข้ามา...

“อา...!”

มะ...ไม่ไหวแล้ว...ไม่มีผู้ชายคนไหนที่จะทนต่อความหวาดเสียว
ที่แล่นขึ้นมายังช่วงท้องน้อยได้! เพียงแค่เสี้ยววินาทีเดียว อารมณ์ที่
อยู่ภายในตัวผมก็ถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระไปทั่วทั้งพื้นห้องน้ำ มัน
ไม่เคยออกมาขนาดนี้...ต้องเป็นเพราะเขา เพราะเขาแน่ ๆ ที่ทำให้
ทุกอย่างนั้นดีขึ้นกว่าที่เคย...

ผมร่วงลงมากองอยู่ที่แทบเท้าของสะสม แอบได้ยินเสียงเขา
หัวเราะ ‘หึ ๆ’ ดังออกมาจากลำคอด้วย คงเพราะกำลังชอบใจเหมือน
อย่างเคย จากนั้นเขาจึงค่อย ๆ นั่งคุกเข่าตามลงมา

“ไหวไหมไป”

“วะ...ไหวครับ”

แค่หายใจหอบถี่เท่านั้น ยังไม่ถึงตาย

“งั้นฉันต่อเลยนะ”

สะสมช่วยประคองผมไปยังอ่างอาบน้ำ จัดท่าจัดทางให้อย่าง
ชำนาญ จนผมในตอนนั้น...อยู่ในท่าก้มตัวคุกเข่าเกาะขอบอ่างไว้มัน
เหมือนคนที่กำลังเตรียมพร้อมรับ ‘ศึก’ ที่กำลังจะมา

“ขยับ”

ยังไม่ทันจะหายใจหอบ คำสั่งใหม่จากสะสมก็ตามมา

ผมค่อย ๆ แยกขาทั้งสองข้างออกให้กว้างขึ้น แต่ดูเหมือนว่า
เท่านั้นจะยังไม่พอ

“้าออกอีกไป แอนด้วย ฉันอยากเห็น ‘ทรง’ นายให้ชัด ๆ”

“แบบนี้...พอไหมครับ”

“อีกนิดได้ไหม ไซ้...อย่างงั้นละ”

“...”

“ทรงนายสวยเป็นบ้าเลยไป”

“อะ!”

เป็นอีกครั้งที่ผมสะดุ้ง เมื่อคนที่เพิ่งจะเอ่ยชม ‘ทรงกัน’ ของผม อยู่ดี ๆ ก็พุ่งตัวเข้ามาโถมเลียไล่ลั่นรุนแรงจากนั้นทำขิ้นขึ้นมาถึงชอกคอ!

เขาเริ่มแล้ว สะสมคร่อมตัวผมไว้ ก่อนใช้นิ้วเป็นใบเบิกทาง เหมือนเมื่อครั้งที่เราเจอกันครั้งแรก ในขณะที่ผมเองก็เริ่มจะตื่นเร้า ๆ ปกติก็เป็นคนที่อ่อนน้อมง่ายอยู่แล้ว พอถูกช่วยให้ ‘เสรีจ’ เลยยิ่งเพิ่มความกระสันไปทั่วทั้งร่างกาย!

“อะ...เอา...ของคุณ...อะ...เข้ามาเลยได้ไหม...”

ผมไม่ไหวแล้ว ผมรู้สึกต้องการมากกว่านี้ แต่สะสมก็ยังคงใช้นิ้วของเขาต่อไป เพียงแต่...สอดเข้ามาในจำนวนที่เพิ่มขึ้น จนทำขิ้นที่สุด... สามนิ้วจากมือเขาก็ค่อย ๆ สอดประสานกันเข้ามาในร่องกาย!

ริมฝีปากผมขบเม้มเข้าหากันแน่น สองมือบีบขอบอ่างที่จับยึดอยู่ แต่ไม่ว่าจะออกแรงมากแค่ไหน ก็ไม่อาจที่จะลดทอนความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการกระทำของเขาได้ นี่สะสมกำลังทรมานผมอยู่ใช่ไหม เขากำลังจะแกล้งให้ผมขาดใจตายใช่หรือเปล่า!

“อา...”

ผมถึงกับร้องครางออกมาในทันทีที่สะสมยอมปล่อยให้ผมเป็นอิสระ เขาถอนนิ้วทั้งหมดออกไปแล้ว และเสียงเข็มขัดที่ดังจากทางด้านหลังก็ทำให้ผมรู้ว่า ‘อะไร’ ที่กำลังจะตามมา

“คะ...คุณ!”

ไม่น่าเลย...ไม่น่าเอี้ยวตัวหันไปมองเลยว่า ‘มัน’ เป็นยังไง ผมเข้าใจแล้วว่าทำไมคนเราถึงต้องใช้ความกล้าในการมีอะไรกันครั้งแรก เพราะเราอาจจะไม่ทันได้เตรียมตัวมาเจอกับอะไรที่มีขนาดใหญ่เกิน!

ผมร้องออกมาได้แค่คำเดียวเลยตอนที่เห็นมัน แค่ว่า ‘คุณ!’ เท่านั้น ลำกายแกร่งของสะสมที่สวมอุปกรณ์ป้องกันด้วยความไวระดับมีอาซิปก็สอดสวนเข้ามาภายใน ผมถึงกับอ้าปากค้าง...ไม่มีเสียงใดที่ดังพอจะอธิบายความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้ ทั้งหัวขาโพลนไปหมด จน

แม้แต่สะสมเองก็ยังคงถามออกมาเพื่อความแน่ใจ

“ไหวไหม”

“...”

ไม่มีคำตอบจากปากผม

สิ่งเดียวที่สะสมจะได้รับ ก็คือการที่ผม ‘แอ่นรับ’ ให้ส่วนที่ยังคงเหลือจมนเข้ามา สะสมหัวเราะในลำคออีกแล้ว เขาดูจะพอใจกับสิ่งที่ผมเพิ่งจะทำลงไป และคงเพราะว่าเขากำลังพอใจ ถึงได้ซ่อนตัวผมขึ้นก่อนที่จะประกรบรมฝีปากทาบทับลงมา

ผมรู้สึกได้ถึงความกระหายของตัวเองที่มีต่อเขาจากจูบนี้ นิ้วที่ว่าออกแรงดูดจนเยิ้มแล้ว ก็ยังไม่อาจที่จะสู้งแรงดูดจนลื่นที่เกิดขึ้นได้ดีที่สะสมตอบรับกลับมามีแรงที่แทบจะเทียบเท่ากัน ไม่งั้นผมคงดูบ้าคลั่งมาก และจะต้องอายเมื่อกิจกรรมนี้จบลง

“อ๊ะ...”

สะสมเริ่มออกแรงขยับช่วงล่าง ผมปล่อยตัวกลับลงไปเกาะที่ขอบอ่างตามเดิม สะสมใช้มือคว้าจับที่เอวผม ควบคุมจังหวะให้ต่อเนื่อง ก่อนที่จะแรงขึ้น...แรงขึ้น...แรงจนผมแทบจะไถลลงไปใต้อ่างที่ใช้สำหรับแช่ตัว...

“คะ...คุณจะทำอะไรครับ?”

เหมือนว่าเขาจะสร้างเซอร์ไพรส์ให้ผมอีกแล้ว สะสมใช้สองแขนแข็งแรงซ่อนตัวของผมขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนที่จะ...ยืนขึ้น! โอบอุ้มตัวผมในท่ายืน แล้วพาเดินออกจากห้องน้ำเพื่อมายังเตียงนอน

สะสมกึ่งโยนกึ่งวางผมลงบนเตียง ทำให้เราทั้งคู่หลุดออกจกกันไปในตอนแรก แต่พอผมจะแอ่นบนท่ายืนเพื่อตั้งรับการกลับเข้ามาอีกครั้ง นักแสดงดังกลับพลิกตัวผมให้นอนหงาย ก้อนค่อย ๆ สอดแก่นกายเข้ามา และครั้งนี้...ผมได้เห็นใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน

ผู้ชายที่ผมเห็นในซีรีส์เน็ตฟลิกซ์หายไปแล้ว ตอนนี้เหลือเพียงชายรูปหล่อและใบหน้าแดงก่ำที่ประสานสายตากับผมไว้มัน จนผม

นั่น...แทบลืมหายใจ...

การขยับกายเป็นจังหวะอีกครั้งทำให้ผมเริ่มส่งเสียงคราง สะสมแทบไม่ยอมละสายตาไปจากผมเลยตอนที่เขาเร่งจังหวะร่างกายให้มากขึ้น จนเป็นผมเอง...ที่ต้องหันหนีมา...

แต่พอเห็นผมไม่ยอมสบตาด้วย สะสมก็ยื่นหน้าลงมาจูบผม ใช้ปากเป็นตัวควบคุมทิศทางใบหน้า จนสุดท้ายเราก็กลับมาประสานสายตากันเหมือนเดิม

“รู้สึกดีไหมโป”

“ดีครับ...ดีมากเลย...”

ผมตอบไปตามความจริง ‘ไม่รู้หรือว่าจะมีอะไรที่ดีกว่านี้ไหม แต่ตอนนี้มันดีมาก...ดีกว่าที่ผมเคยจินตนาการไว้เยอะเลย...

ตอนแรกผมตั้งใจที่จะถามเขากลับไปบ้างว่าเขารู้สึกยังไง แต่ยังไม่ทันที่จะได้เอ่ยปาก สะสมก็ร้องบอกออกมา

“อะ...ฉันจะเสร็จแล้ว...ไป”

ก่อนที่จะตามมาด้วยการเร่งจังหวะที่รวดเร็วขึ้นกว่าเดิมจนผมพลอกลั่นหายใจ!

“คะ...คุณครับ...เบาหน่อยครับ!”

“ใกล้แล้ว...”

“คุณ...ครับ!”

“ไป!”

สิ้นสุดคำว่า “ไป!” สะสมก็ทาบทับทั้งร่างลงมาแนบกับผมไว้แน่น สองแขนซ้อนกอดตัวผม ก่อนขยับแรงกระแทกเข้าหาเป็นครั้งสุดท้าย... เพื่อปลดปล่อยความรู้สึกของเขาออกมา...

“ฮะ!”

ผมคว่ำกอดร่างกายของสะสมไว้แน่น รู้สึกได้ถึงความ ‘ฉ่ำและ’ ที่เอ่อล้นจนเสียชานไปทั้งตัว...

เราสองคนปล่อยตัวเองให้อยู่ในท่านั้นลึกลับปกปิดภายใต้ความเงียบ

ก่อนที่ไม่นานหลังจากนั้น สะสมจะเงยหน้าขึ้นมามองผม พร้อมกับ
ประโยคที่ก่อความปั่นป่วนในใจผมมากมาย

“นายเป็นลูกพีชผลใหม่ของฉันแล้วนะไป :)”

Have you eaten yet?

สะสมยังคงตื่นไม่เต็มตา

เขาอยู่ในลักษณะกึ่งจริงกึ่งฝัน รู้อยู่ว่าการได้นอนกอดปุยมะขาก่อนไอนั้นไม่มีทางเป็นจริง หากแต่ความหอมหวานและความนุ่มสบายก็ทำให้ยากที่จะถอนตัว

เมื่อคืนสะสมทำเกินขีดของตัวเองไปมาก เขาควรนอนก่อนเที่ยงคืนเพื่อเช้านี้จะได้มีแรงสำหรับการทำงาน แต่พอหันไปเจอกับร่างเปลือยเปล่าของไปทีไร นักแสดงดั่งก๊อดที่จะคว้านหน้าหวานสไตล์เกาหลีมาทะลอมอีกไม่ได้ ยิ่งคิดถึงความจริงที่ว่า ‘ลูกพีช’ ผลนี้ไม่เคยผ่านมือผ่านปากใครมาก่อน สะสมยังตื่นตัวขึ้นหลายเท่า รู้สึกเหมือนสมัยที่ยังอยู่ในวัยอยากรู้อยากลอง ทั้งซึ้งง่าย ทั้งยังลงยาก คนที่เสียเปรียบเขาอยู่แล้ว เลยยิ่งต้องเสียเปรียบกันเข้าไปใหญ่

...แต่เดี๋ยวก่อนนะ เช้านี้มีงานนี่หว่า?

การตระหนักได้ว่าเช้านี้มีงานพืดตั้งละครเรื่องใหม่ทำให้สะสมสะดุ้งตื่นเต็มตา

“อือ...”

แต่แล้วก็ต้องขยับตัวไว้...เมื่อได้ยินเสียงครางของ ‘ปุยมะขม’ ที่

กำลังโอบกอดอยู่เต็มสองมือ รอจนกระทั่งแน่ใจว่าไม่ได้เผลอทำให้อีกฝ่ายตื่น สะสมก็ค่อยๆ ถอยตัวออกมาอย่างระมัดระวัง จนท้ายที่สุดก็ลงมายืนมองไปอยู่ที่ปลายเตียงได้

...เช็กซีเป็นบ้า...

นั่นคือความคิดแรกหลังจากสำรวจคนที่กำลังหลับอยู่อย่างเต็มตา บางคนอาจร้อนแรงตอนตื่น และดูเหมือนเด็กน้อยตอนทีหลับ แต่สำหรับผู้ชายคนนี้ สะสมลงความเห็นกับตัวเองว่า อย่าได้เผลอไปหลับที่ไหนเชียว...น่าจะรอดยาก เอาแค่ปากที่เผยอนิดๆ นั่นก็น่าจะทำให้โดนลักพาตัวได้แล้ว ลองคนอื่นได้เห็นไปทั้งตัวเหมือนอย่างที่เขาเห็น ยังไงก็ไม่มีทางที่จะไม่คิดชั่วแน่

สะสมหักดิบตัวเองด้วยการรีบไล่สายตาศายตาจากคนที่นอนอยู่ ก่อนที่เขาจะกลายเป็นคนที่ต้องคิดชั่วกับไปซะเอง ร่างสูงค่อยๆ ไล่เก็บชิ้นส่วนเสื้อผ้าของตัวเองขึ้นมาสวม แล้วตามมาด้วยการหยิบโทรศัพท์มาส่งข้อความหาผู้ช่วยคนสนิทอย่าง 'อิน' เพื่อให้มารับกลับไปจัดการตัวเองที่คอนโด เพราะขึ้นไปติดตั้งละครในสภาพนี้ เพื่อนๆ นักแสดงคงได้ถามกันยกใหญ่แน่ว่า...เอ็งไปพีดกับใครมา?!

เหมือนเคย อินนั้นอาจจะรู้ใจผู้เป็นนายมากกว่าที่ผู้เป็นนายรู้ใจตัวเอง เพราะในทันทีที่สะสมส่งข้อความไปหา ผู้ช่วยคนสนิทก็ส่งข้อความกลับมาว่ารออยู่ที่หน้าบ้านแล้ว นักแสดงดั่งจึงถึงคราวต้องโอบมือลา

เขาเกือบที่จะเดินออกจากตัวบ้านมาแล้ว หากสายตาไม่ไปสะดุดเข้ากับโพสต์-อิตและดินสอที่วางอยู่บนชั้นหนังสือเข้าชะก่อน ความคิดหนึ่งทำให้สะสมถอยตัวกลับมา ลงมือเขียนข้อความฝากไว้ได้อย่างคล่องมือ แต่พอคิดว่าจะแปะมันเอาไว้ที่ไหน ชายร่างใหญ่กลับลังเล...สะสมยกกระดาษในมือขึ้นเล็งไปทั่วห้องนั่งเล่น ทำท่าจะแปะ แต่แล้วก็ไม่แปะอยู่หลายครั้ง จนถึงขั้นหลุดหัวเราะกับความจริงจังกจากสิ่งที่กำลังทำอยู่นี้

“มีงับ้าใหญ่แล้วสะสม แปะๆ ไปเหอะ เอาสักที”

สิ้นเสียงคำดำตัวเองแบบไม่จริงจัง สายตาก็หันไปสะดุดเข้ากับทีวีที่เมื่อวานนี้เปิดละครที่เขาเป็นตัวนำแสดง ก็สรุปกับตัวเองว่าควรแปะโปสต์-อิตไว้ที่ตรงนั้น แล้วก็รีบเดินออกมาขึ้นรถที่จอดรออยู่ทันที

พอเห็นว่านายไม่ได้พูดอะไร ผู้ช่วยคนสนิทก็เร่งออกรถตามเวลาที่คำนวณไว้ในใจ ไม่คิดเลยว่าเพียงขับออกจากบ้านของคุณไปได้ไม่นาน เขาจะได้ยินเสียงหลุดหัวเราะชอบใจดังมาจากทางเบาะหลัง ดูท่าทางมีความสุขจนอินต้องถือวิสาสะเสียมารยาทกับผู้เป็นนาย

“วันนี้คุณสะสมดูมีความสุขจังเลยนะครับ”

“แน่นอน” สะสมเองก็ดูไม่คิดที่จะปิดบัง “ฉันมีความสุขเป็นบ้าเลยอิน”

“เรื่องคุณไปเหอะครับ”

“ใช่” ทั้งยังตอบออกมาโดยไม่มีการหยุดคิดอีกด้วย “นายรู้ไหม อิน ว่าพอดันถามไปว่า ‘จะเอาเรื่องของฉันไปบอกใครไหม’ เขาตอบมาว่าอะไร”

“ตอบว่าอะไรเหอะครับ”

“แล้วผมจะได้อะไร นอกจากทำให้ชีวิตคุณพัง”

“...”

“นั่นล่ะที่เขาตอบฉัน”

“...”

“โคตรถูกใจฉันเลย :)”

วันนี้เป็นวันที่สดใสมากกว่าที่ผมคิด

ที่แรกผมคิดว่ามันคงจะทิ้งอาการเจ็บไว้ หรือไม่ก็ปวดเมื่อยหมดพลังจนต้องหยาาแก้ปวดมากินเหมือนอย่างที่เคยลองๆ อ่านในนินยายวายที่ผมเป็นคนวาดปกให้ แต่ผลนั้นกลับต่างไปโดยสิ้นเชิง ผมทั้งไม่

เจ็บ ทั้งไม่ปวด แต่กลับรู้สึกเหมือน...**มีสะสมอยู่ในตัวตลอดเวลา!**

ส่วนคนที่ทิ้งร่องรอยต่างๆ เอาไว้บนตัวผมนะ หายไปตั้งแต่เช้าแล้วครับ เล่นเอาผมเหวอไปเลยตอนที่ตื่นมาแล้วพบว่าข้างๆ เตียงนั้นว่างเปล่า ผมอาศัยเวลาในการแช่อ่างน้ำเพื่อจัดการกับความปั่นป่วนภายในใจของตัวเองอยู่นานทีเดียว ก่อนลงมาพบกับสิ่งที่ทำให้ความปั่นป่วนนั้นใหม่กลับขึ้นมาเป็นเท่าทวีคูณ

‘แอดมานะ :)’

ผมยิ้มครับ ยิ้มแบบไม่รู้ตัวเลยว่ายิ้มออกมาเมื่อไหร่ ก่อนจะรีบวิ่งหาโทรศัพท์รอบบ้านเพื่อเอามาแอดไอดีไลน์ของสะสม โอเค...ต้องรอให้เขารับก่อนสินะถึงจะคุยได้ ถ้าจั้นระหว่างนี้ก็ไปหาอะไรกินก่อนดีกว่า ไหนจะงานวาดที่รออยู่อีก มีอะไรทำอีกเยอะแยะเลย

“คุณลูกค้าคะ”

เป็นอีกวันที่ผมฝากท้องไว้กับร้านสะดวกซื้อ อยากสั่งอะไรมากินเหมือนกัน แต่เพราะเป็นพวกตื่นปุ๊บก็หิวปั๊บ สั่งแล้วรอให้มาส่งคงจะไม่ไหว

“ครับ?”

ผมเงยหน้าขึ้นมาจากกระเป๋าสตางค์ของตัวเอง คำเรียกของพนักงานตรงหน้าชัดเจนเลยว่าจะต้องมีอะไรมาเสนอให้ผมอย่างแน่นอน

“สนใจแลกซื้อถุงผ้าไหมคะ สวยนะคะ ราคาแค่แปดสิบเก้าบาทเอง”

“เอ่อ...ไม่ดีกว่าครับ”

ถุงผ้าผมมีเต็มบ้านแล้ว นี่ก็พกมาใส่ของตัวเองเนี่ย

“ไม่สนใจจริง ๆ เหวอคะ ลองดูก่อนไหม เดี่ยวหนูหยิบให้ดู”

“คือ...”

น้องพนักงานไม่ฟังผมเลย เธอหันกลับไปทางด้านหลังเคาน์เตอร์ ก่อนจะหยิบถุงผ้าที่บรรจุในกล่องกระดาษอย่างดีมาให้ ซึ่งพอผมเห็น

ลายที่สกรีนอยู่เท่านั้น...

“มะ...มีกี่ลายครับ”

“มีสี่แบบให้สะสมคะ เดี่ยวหนูเอามาให้เลือกนะคะ”

“มะ...ไม่เป็นไรครับ พี่...เอาทั้งสี่แบบเลยครับ”

“อื้ยยย เป็นแฟนคลับ**สะสม**เหมือนกันหะคะเนี่ย ได้คะได้ เดี่ยวหนูหยิบให้หะคะ”

ผมทำอะไรไม่ถูกเลยครับ ได้แค่อุ้มแหยๆ ส่งไปให้ พร้อมกับมองซ้ายมองขวาตามไปด้วย ดินะที่เวลานั้นคนไปทำงานกันหมดแล้ว ไม่งั้นผมคงต้องอายม่วนกับสิ่งที่น้องพนักงานพูดแน่ๆ เลย

แล้วก็นั่นละครับ หลังจากคอนเฟิร์มว่าเอาทุกแบบ ผมก็ได้ถือถุงผ้าที่เป็นลายสกรีน ‘สะสม วรภัทรชลากร’ พรินเตอร์คนล่าสุดของร้านสะดวกซื้อที่โคตรจะทรงอิทธิพลออกมา นึกแล้วก็โคตรอยากจะตีหน้าผากตัวเองตรงนี้เลย เป็นบ้าหรือโงะ ซื้อมาทำไมเยอะเยอะ โคตรไม่เข้าใจตัวเอง!

แต่ก็นะ พอได้ดูแต่ละแบบแล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ คนอะไรจะจะทำท่าไหนก็ดูดีไปหมดเลย ถึงขนาดที่ผมยังต้องถามย้ำกับตัวเองในใจว่า ‘ผู้ชายคนนี้หะวะะ ที่เปิดซิงมึงนะไป’ โคตรเหมือนฝันเลย

ว่าแต่...เขารับแอดผมหรือยังนะ?

โอเค ยังครับ เขายังไม่รับ สงสัยคงจะกำลังยุ่ง ไม่เป็นไร ไว้เดี๋ยวผมเคลียร์งานวาดปกเสร็จ แล้วเดี๋ยวค่อยมาเปิดดูอีกทีก็แล้วกัน

ตึง!

แต่เหมือนว่าความคิดผมมันจะสวนทางกับความเป็นจริงซะแล้ว จากตอนแรกที่คิดว่าไว้เดี๋ยวเคลียร์งานเสร็จแล้วจะมาเปิดดู ผมกลับต้องกระโจนเข้าหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองทุกครั้งที่มึนเส็งแฉ่งเตือนตั้งขึ้นมา เพื่อพบว่า...เป็นข้อความจากผู้ว่าจ้างแทบทั้งสิ้น...

ผมนี่ทั้งหัวตัวเองเลย กระวนกระวายใจไปหมด ถึงขั้นคิดกับตัวเองเลยว่า ‘หรือจะโดนฝันแล้วทั้งวะะ’ ซึ่งเป็นอะไรที่ไร้สาระลั๊ตๆ

เอาอะไรมาฟันแล้วทิ้งไป โรคขาดความอบอุ่นกำเริบหรือไง เขาไม่ได้เป็นอะไรกับมึงนะ แล้วก็จะไม่มีวันเป็นด้วย หยุดฟุ้งซ่านแล้วทำงานต่อไปซะ!

ดิ่ง!

คราวนี้ผมไม่สนแล้วครับ คงจะไม่ใช้สะสมเหมือนเดิมนั้นละ ธิบ ๆ ร่างเส้นพระเอกปกนี้ส่งให้นักเขียนดีกว่า จะได้เริ่มหาอะไรกินสักที เนี่ย มัวแต่ซัดข้าว รู้ตัวอีกทีก็พระอาทิตย์ตกดินไปแล้วเห็นไหม

ดิ่ง!

ดิ่ง!

ดิ่ง!

โอยยย รำคาญ ปิดเสียงแม่งเลยละกัน!

ผมคว่ำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอีกครั้ง ตั้งใจจะกดปุ่มปิดเสียงให้มันจบ ๆ ไป แต่กลายเป็นว่าความคิดที่จะปิดเสียงนั้นต้องหยุดลงในทันที เพราะข้อความที่โชว์อยู่บนหน้าจอในตอนนี้นะ...

Sasom : ไป ฉันทไถลถึงบ้านนายแล้วนะ

Sasom : ช่วยเปิดประตูรอหน่อยสิ

Sasom : กลัวคนเห็นนะ

Sasom : พอถึงแล้วจะได้รีบเข้าไปเลย

ข้อความของสะสม!

ผมลุกขึ้นจากโต๊ะทำงานในทันที ไม่วังไม่วาดมันแล้ว รอไปก่อนนะคุณนักเขียน ส่งทันแน่ครับสัญญา แต่ตอนนี้ขอตัวไปเปิดประตูให้คนที่รอมาตั้งวันก่อน ไม่อยากให้เขาต้องรอนานครับ

ตอนแรกผมตั้งใจว่าจะเปิดไฟที่หน้าบ้าน แต่พอเห็นว่าบ้านข้าง ๆ กำลังทำกิจกรรมกันอยู่ที่แถว ๆ หน้ารั้วบ้านของพวกเขา ผมเลยเปลี่ยนใจมาเขียนรอ Peach Lover ในความมืดแทน

ไม่นานนักรถที่คั่นตาก็ขับเข้ามาจอด สะสมเปิดประตูลงมาจาก
รถแล้วก็รีบเข้าบ้านไปเลย แม่ง...ท่าทางเหมือนกลัวคนอื่นจะจับได้ของ
เขาทำเอาผมรู้สึกตื่นเต้นตามเลยว่ะ ผมรีบหันไปโบกมือทักทายอิน
เล็กน้อย แล้วก็รีบตามใครอีกคนเข้ามาในบ้านทันที

“กินอะไรยัง”

นั่นคือคำถามแรกจากปากเขา สะสมชงดูงมากมายในมือให้ดู ซึ่ง
น่าจะหนักใช้ได้ ผมเลยเข้าไปช่วยแบ่งมาถือไว้ ก่อนที่จะพาเขาให้เดิน
ตามเข้ามาในครัว

“ยังเลยครับ”

“ดีสิ จะได้กินด้วยกัน”

ผมไม่ได้หันไปมองตอนที่เขาพูด เพราะกำลังหาที่ทางในการจัด
วางดูงต่าง ๆ ที่อยู่ในมือ แต่ก็เหมือนเดิมนั่นละ น้ำเสียงเขาดูสุดใ
สทีเดียว เหมือนฟังพอใจที่จะได้มีคนกินข้าวเป็นเพื่อน

“วันนี้งานยุ่งหรือครับ” ผมเริ่มถามต่อตอนที่เอื้อมมือไปหยิบ
จานบนตู้ใส่ของเหนือเคาน์เตอร์ **“ผมรอคุณรับแอดไลน์ตั้งนาน”**
สัส...เปลืองทำเสียงแข็งว่ะ มะ...ไม่ตั้งใจนะ!

“...”

นั่นไง ช่วยแล้ว สะสมเงิบไปเลย ผมที่น่าจะเป็นต้นเหตุของ
ความเงิบจึงต้องค่อย ๆ หันไปหาเขา แล้วก็ต้องผิดคาด เพราะ
นอกจากที่คุณนั่งแสดงดั่งจะไม่ได้ทำหน้าบูดบึ้งเหมือนอย่าง
ที่จินตนาการไว้แล้ว ยังทำเหมือนกับจะยิ้มแสวงใส่ผมอีกด้วย!

“นี่นายโกรธฉันหรือ :)”

“ปะ...เปล่านะครับ ผมไม่ได้โกรธอะไร แค...”

“หยุดหงิด?”

ผมยังคงส่ายหน้า ก่อนที่จะเริ่มคิดว่าพูดอะไรไปก็คงจะไม่ดี
ขึ้น เลยเลือกที่จะตัดบทเอาดี ๆ ด้วยการหันกลับมาเทอาหารใส่จาน

“คะ...คุณ?!”

แต่แทนที่เขาจะปล่อยผม สะสมกลับเข้ามาประชิดจากด้านหลัง
แนบแน่นจนผมแทบจะเข้าอ้อนเขาให้ได้...นี่เขาคงไม่ได้กำลังจะ...?!

“ตกใจอะไร ฉันแค่จะช่วย :)”

ร้ายมาก...ผู้ชายคนนี้ร้ายมากครับ ตอนแรกทำท่าเหมือนจะทำ
อะไรที่มัน 18+ กับผม แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นหยิบจานเปล่าไปช่วยเท
กับข้าวใส่แทน จงใจแกล้งกันชัด ๆ!

ไม่เอาแล้ว ผมรีบยกจานอาหารบางส่วนออกมาวางไว้ที่โต๊ะ
กินข้าวก่อนเลย คิดว่าชินอยู่ต่อ สะสมคงได้หาเรื่องแกล้งผมอีกแห่ง

“เอาข้าวเยอะไหม”

“ไม่ครับ ครึ่งนึงก็พอ”

สะสมตักข้าวที่บรรจุอยู่ในกล่องให้ตามที่ผมขอ ก่อนที่จะเทข้าว
สองกล่องเต็ม ๆ ให้ตัวเอง จนผมอดที่จะร้องทักไม่ได้ เพราะไม่คิดว่า
คนหุ่นดีอย่างเขาจะกินจุขนาดนี้

“เยอะไปไหมครับนั่น”

“ไม่หรอก”

คนกินจุยีนยัน ก่อนใช้นิ้วแตะ ๆ ฝูงที่อยู่ข้าง ๆ

“เดี๋ยวจะกินสองกล่องนี้ด้วย”

“โห”

“ไม่เยอะหรอกน่า กินหมดนี่ยังให้พลังงานไม่เท่ากับที่ฉันเสียไป
ในวันนี้เลย”

“ไปทำอะไรมาบ้างครับวันนี้”

“ตอนเช้าฟิตติงละคร สาย ๆ ไปให้สัมภาษณ์นิตยสาร เพียงถึง
ท่าโหม่งถ่ายซ่อมละคร เลยให้อินไปซื้อข้าวให้เนี่ย ทิวเป็นบ้า”

“ถ้างั้นก็กินเยอะ ๆ เลยครับ” ผมรีบตักกับข้าวใส่จานให้สะสม
ทันทีที่ได้ยินว่าเขาต้องทำอะไรมาบ้างในวันเดียว โดยไม่ทันได้คิดว่า
นั่นจะทำให้เขานิ่งไป “อะ...อะไรเหรอครับ?”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

อีกฝ่ายตอบออกมาด้วยรอยยิ้มบาง ๆ ก่อนที่จะเริ่มกินข้าวต่อ
ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นในช่วงไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้

ถึงผมจะงงนิดหน่อย แต่พอเห็นว่าสะสมกินข้าวต่ออย่าง
เอร็ดอร่อย ผมก็ลงมือกินบ้าง คิดมากไปก็เท่านั้น ถ้าเขาจะบอกอะไร
เดี๋ยวก็คงบอกออกมาเอง

จะว่าไป พอได้มากินข้าวด้วยกันแบบนี้ ก็ทำให้ผมได้รู้ว่าสะสม
นี่คุณสนุกใช้ได้ เขามีเรื่องอะไรมาเล่าให้ผมฟังเยอะทีเดียว โดยเฉพาะ
เรื่องนินทาคนในวงการเนี่ย โคตรเปิดโลกผมเลย เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า
นางเอก จ.จาน เป็นแฟนกับพระเอก ค.ควาย แถมพระรอง ม.ม้า ที่
มีข่าวคบสาวไปทั่ววงการ จริง ๆ แล้วเป็นเกย์อีกต่างหาก วงการบันเทิง
นี่มันวงการบันเทิงจริง ๆ

“มา ฉันทช่วยเก็บ”

“ไม่ต้องครับ” ผมรีบห้าม “คุณไปนั่งพักหေး เดี่ยวผมจัดการ
เอง”

สะสมยอมพยักหน้ารับเมื่อผมแย่งจานทุกใบที่เขาทำท่าจะหยิบ
มาซ้อนกันไว้กับจานกินข้าวของตัวเอง นักแสดงดั่งหันมองนั้นนี่ไป
เรื่อยตอนที่ผมกวาดเศษอาหารไปรวมกันไว้ในจานเดียว แล้วก็ได้ถาม
คำถามหนึ่งขึ้นมา

“พ่อแม่นายไม่อยู่เหรอไป”

“ไม่อยู่ครับ” ผมตอบ ก่อนจะพยักพืดหน้าไปทางรูปคู่ของผม
กับแม่ที่วางโซฟอยู่บนชั้นหนังสือ “จริง ๆ ผมอยู่กับแม่สองคนครับ แต่
ว่าแม่ผมเสียไปหลายปีแล้ว ส่วนพ่อกี้...อยู่อีกบ้านครับ อยู่กับเมียใหม่
มีมาตั้งแต่ก่อนจะไล่ผมกับแม่ออกจากบ้านอีก”

“อา...ฉัน...เสียใจด้วยนะ ไม่น่าถามเลย”

“เฮ้ย ไม่เป็นไรครับ” ผมรีบโบกมืออย่างไว “ผมไม่เสียใจเลย
สักนิด ทั้งหมดคือสิ่งที่แม่ผมเลือก มันคือชีวิตท่าน ไม่ใช่ชีวิตผม”

สะสมเหมือนจะอึ้งไปนิด ๆ กับสิ่งที่ผมพูด แต่ผมก็ทำได้แค่เพียง

ส่งยิ้มให้ เพราะผมเองก็รู้สึกอย่างทีพุดออกไปจริง ๆ คนเราน่ะ เลือกเกิดไม่ได้หรือครับ จะมีพ่อหรือแม่แบบไหนก็เลือกไม่ได้ ดังนั้นเมื่อไม่ได้เป็นคนเลือกเอง ก็ไม่มีเหตุจำเป็นให้ต้องเสียใจ คนที่ควรจะต้องเสียใจคือแม่ของผม และท่านเองก็เสียใจมามากพอแล้ว ผมจึงไม่รู้ว่าจะไปรับส่งต่อความทุกข์เหล่านั้นมาอีกทำไม เสียเวลาเปล่า

ผมยกงานทั้งหมดไปจัดวางใส่เครื่องล้างจาน ก่อนที่จะกลับเข้ามาในห้องนั่งเล่นอีกครั้ง ถึงได้เห็นสะสมที่กำลังก้ม ๆ เงย ๆ ส่งแมคบุ๊กที่วางอยู่บนคอฟฟี่เทเบิลของผม

“ทำอะไรครับ”

“นี่นาขวดเองหรือ”

สะสมถาม ตาเขา ‘แป้ว’ มากเลยอะ ผมไม่เคยเห็นมูมนี่เลย แปลกตาดีแฮะ

“แก่งจ้ง”

“ขอบคุณครับ”

ผมไม่ถ่อมตัวเลยสักนิดเดียว ออกจะตอบรับด้วยความภูมิใจด้วยซ้ำ ก่อนที่จะแทรกตัวผ่านเขาเข้าไปนั่งอยู่ที่หน้าจอแมคบุ๊กของตัวเอง แล้วโซว์เซียนทำเป็นตัวดีลากเส้นให้เขาดู ก่อนจะตามมาด้วยเสียง ‘หุววว’ ที่ดังขึ้นอยู่ข้าง ๆ

“คุณทำเหมือนไม่เคยเห็นคนวาดรูปในคอมฯ มาก่อน”

“ก็ไม่เคยนะสิ”

อีกฝ่ายตอบกลับตาชื่อ

“เพื่อนฉันไม่มีใครวาดรูปกันเลยสักคน”

เขาทำเสียงเหมือนการมีเพื่อนเป็นนักวาดนั้นเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์

“ถ้างั้นก็ให้ผมเป็นเพื่อนคุณสิครับ คุณจะได้มีเพื่อนเป็นนักวาด
ไง”

จริง ๆ ก็พุดติดตลกไปอย่างนั้นละ จะให้เอาอะไรมาเป็นเพื่อน

ละ ที่มาอยู่ด้วยกันนี่ก็เพราะว่ามาถ่ายคลิบโป๊นะ อย่าได้ลืมเรื่องนี้เชียย
“เป็นเพื่อนฉันนะไม่ถ่ายหรือคะ”

“ทำไมล่ะครับ”

คราวนี้ผมละความสนใจจากแมคบุ๊กเพื่อหันมามองเขาที่กึ่งนั่ง
กึ่งนอนอยู่บนโซฟาอย่างจริงจัง ถึงได้ทันเห็นหน้าเซ็ง ๆ ของคุณนัก
แสดงดัง ที่เริ่มต้นพูดเรื่องที่คุณจะไม่ค่อยมีความสุขของตัวเองนัก
ออกมา

“พ่อแม่ฉันไม่ให้คบกับคนที่ไม่ม่ชื่อเสียงหรือ ขนาดเพื่อน ๆ
นักแสดงที่ไม่ค่อยได้รับความนิยมยังสั่งห้ามเลย ท่านบอกว่าคบไปก็
ไม่มีประโยชน์กับชีวิต โคตรเครซี่เลยว้าใหม่”

“เฮ้ย แต่ผมดังนะ” ผมพยายามปรับบรรยากาศไม่ให้ดูซีเรียจน
เกินไป “ไปตามคนในวงการหนังสือสิ มีใครไม่รู้จัก ‘จาโป’ บ้าง จริงนะ
คุณไม่เชื่อผมหรือ”

“เชื่อครับบบ”

กวนว่ะ

“แต่พ่อแม่ฉันคงไม่รู้จักรายหรือ”

“โห เจ็บนะเนี่ย” ผมแก้งทำหน้าอ แต่เพียงแคแป็บเดียว
เท่านั้น ก็ปรับอารมณ์ใหม่ที่ทันทีเมื่อนึกอะไรสนุก ๆ ขึ้นมาได้ “ฉันเอง
ใหม่ครับ คุณมาช่วยเป็นแบบให้ผมหน่อย ผมจะได้กลายเป็นนักวาด
ชื่อดังพอที่พ่อกับแม่คุณจะรู้จักใจ”

“หือ?”

“คือ...ผมกำลังจะจัดนิทรรศการภาพวาดสีน้ำมันนะครับ ถ้าได้
คุณมาเป็นแบบสักรูป คนคงมาเพียบ”

“เดี๋ยวนะ นี่นายกำลังจะใช้ฉันไต่เต้าเป็นคนดังหรือไป :)”

สิ่งที่พูดน่าจะอาจดูร้ายนะ แต่การที่เขาพูดออกมาด้วยรอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์แบบนั้น ทำให้รู้เลยว่านอกจากที่เขาจะไม่ได้ไม่พอใจแล้ว สะสม
ยังดูจะนึกสนุกตามผมไปด้วย

“ใช่ครับ ผมจะใช้ชื่อเสียงคุณสร้างชื่อให้ผม”

“แล้วฉันจะได้อะไรตอบแทนล่ะ”

“ก็ได้ผมเป็นเพื่อนกินข้าวเวลาที่คุณเหนื่อยใจครับ ไม่ดีหรอก”

“อ้อ...ก็พึ่งดูน่าสนนะ แต่มันออกจะน้อยไปหน่อยหรือเปล่า ฉัน
ดังมากนะนายก็รู้”

อันนี้ไม่เถียงหรอกนะ เพราะสะสมก็ดังมากจริง ๆ นั่นละ

หล่อด้วย หุ่นดีด้วย น่ากินด้วย อันนี้แถมให้ครับ

“งั้นคุณก็ลองเสนออะไรที่อยากได้มาเพิ่มสิครับ มาดูกันว่าผม
จะพอทำให้คุณได้ไหม”

สะสมทำที่คิดไปยิ้มไป ดูจริงจังใช้ได้ แต่ผลที่ได้เนี่ยสิ

“คิดไม่ออกอะ เอาไว้คิดออกแล้วจะมาบอกก็แล้วกัน”

โธ่ อุตส่าห์ตั้งใจรอฟัง

“แต่ว่า...ถ้านายจะวาดรูปฉันนะ มันมีเงื่อนไขอยู่อย่างนะ”

“อะไรเหรอครับ”

ผมนี่เลิกคิดขึ้นเลย เพราะรู้สึกสงสัยกับเงื่อนไขของสะสมจริง ๆ
แต่พอเห็นสิ่งที่เขาทำต่อจากนั้น...ซึ่งก็คือการค่อย ๆ ปลดกระดุมเสื้อ
เชิ้ตสีขาวของตัวเองออกทีละเม็ด ๆ จนเผยกล้ามเนื้อที่ยังคงทิ้งร่องรอย
มากมายจากเมื่อคืนไว้ ผมก็ถึงกับต้องกลืนน้ำลายเหนียว ๆ ก้อนใหญ่
ลงไปในลำคอ

“วาดฉันตอนเหลือแค่อันเดอร์แวร์ตัวเดียวสิไป”

“...”

“คนจะได้สนใจเยอะ ๆ ใจ :)”

